

- 1 -

วันหนึ่งๆ ของผม

ตอนนี้ผมกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างน่า
ระอึกรระอ่วน

“พี่เจตคะ มันฝากบรววนีไปให้พี่คิงด้วยนะคะ”

น้องมั้น พนักงานสาวสวยวัยใสจบมหาวิทยาลัยหมาดๆ น้อง
ใหม่ของแผนกบัญชียื่นบรววนีกล่องใหญ่มาให้ด้วยรอยยิ้มขอเงิน
แก้มสีชมพูที่ไม่แน่ใจว่าเกิดจากการที่คุณเธอลงบลัซซออนหนักไป
หน่อยหรือเพราะกำลังเงินอายุ บวกกับสายตาคาดหวังเต็มเปี่ยม
ทำให้ผมจำต้องรับบรววนีกล่องใหญ่นั้นมาอย่างเสียไม่ได้

“มันทำเองเลยนะคะ ถ้าเกิดว่าพี่คิงเขาชอบ มันจะทำมาให้
อีก” สาวน้อยบอกกับผมด้วยน้ำเสียงสดใสขณะที่เดินเข้าไปในลิฟต์
สำนักงานพร้อมกัน

ผมกดปุ่มชั้น 15 ซึ่งเป็นที่ตั้งของออฟฟิศ ก่อนจะยิ้มแห้งๆ
ให้น้องมั้นคนสวย

“ครับ...”

“พี่เค็งเขามีกคนมาชอบเยอะ คงมีคนฝากพี่เจตเอาของไปให้ พี่เค็งบ่อยแน่ ๆ เลยใช้ไหมคะ”

“ก็...ไม่เท่าไรหรอกครับ”

แค่พี่ต้องเจอแบบนี้วันละสี่ห้ารอบเท่านั้นเอง

“พี่เจตต้องหยิบให้พี่เค็งลองชิมเลยนะคะ มันตั้งใจทำ่มากมาก พี่เจตจะกินด้วยก็ได้แหละคะ แต่อย่ากินในกล่องใหญ่ นะ ของพี่เจต มันใส่กล่องเล็กแยกไว้ให้แล้ว”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“งั้นมันไปก่อน ฝากด้วยนะคะพี่เจต” พอประตูลิฟต์เปิดออก คุณเธอก็เดินเฉียดจากไป ทั้งผมไว้กับบราวน์กล่องใหญ่และกาแฟในมือ

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินตามออกไป ตอกบัตรเสร็จยังไม่ทันจะเดินได้ถึงสามก้าว ผมก็ถูกเรียกอีกครั้ง

“เจต”

คราวนี้ใครอีกวะ

“พี่ฝากเอามาแนะนำไปให้น้องเอื้อหน่อย ได้ข่าวว่าน้องเอื้อชอบ” พี่ป๋อง รุ่นพี่จากฝ่ายขายเดินมาตักหน้าผมพร้อมยื่นแก้วชาแนะนำจากร้านกาแฟนางเงือกเขียวมาให้

ผมพยักหน้าหงึก ๆ รับแก้วมา หูก็ฟังพี่ป๋องยื่นพร่ำกำชับ

“ให้น้องเอื้อกินให้ได้นะเว้ย”

“ครับ ๆ ๆ” ผมรับคำแล้วเดินไปที่ห้องแผนกไอที ก่อนจะวางเป้แล้วนั่งลงที่โต๊ะทำงาน จากนั้นก็พนมหายใจออกมาดังพรี๊ด

ผมชื่อเจตนิพัทธ์ ชื่อเล่นว่าเจต (เพราะมาขี่เกียจตั้งเลยเอาคำหน้ามาเรียกเป็นชื่อเล่นซะเลย แบบนี้ก็ได้อะไร?) อายุยี่สิบเจ็ดปี ตอนนี้เป็นพนักงานของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งย่านพร้อมพงษ์ ใน

แผนกไอที ตำแหน่งกราฟิกดีไซเนอร์ เป็นมนุษย์เงินเดือนคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตแบบเดือนชนเดือน ต้นเดือนกินกาแฟนางเงือกเขียว ปลายเดือนกินโอเลี้ยงรถเข็นลุงหน้าตึกออฟฟิศแก้วละยี่สิบอะไรเทือกนั้น ชีวิตสุดแสนจะธรรมดาธรรมดา แต่ถ้าจะถามหาความพิเศษละก็ มีอยู่อย่างหนึ่ง

คือผมมักจะเป็นคนกลางอยู่เสมอ

คนกลางในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าผมเป็นคนภาคกลางนะ เออ...โอเค ผมเป็นคนภาคกลาง บ้านอยู่นนทบุรี เรียนอยู่กรุงเทพฯ มาตั้งแต่ยังเด็กแหละ แต่คำว่าคนกลางของผมหมายถึงการเป็นคนที่มีทุกอย่างอยู่ในระดับกลาง ๆ และตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องเป็นคนกลางแทบจะตลอดเวลา

กลางขนาดไหน ผมจะสาธยายให้ฟัง

ผมเป็นลูกคนกลางในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน หน้าตาก็ธรรมดา ไม่ได้หล่อมาก แต่ก็ไม่ได้แยเกินไป จัดได้ว่าหาได้ทั่วไปตามท้องถนน ผลการเรียนอยู่ในระดับกลาง ๆ เล่นกีฬาได้บางชนิดแบบไม่กาก แต่ก็ไม่เก่ง เรียนจบทำงานมาหลายปีตำแหน่งก็ยังคงอยู่ในระดับกลาง ๆ อย่างเดียวในชีวิตที่ไม่อยู่ตรงกลางก็น่าจะเป็นฐานเงินเดือนที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินไม่ค่อยอยากจะขึ้นนี้แหละ แต่ผมจะไม่โทษเจ้านายหรอก ก็เศรษฐกิจมันแย่นะขนาดนี้ ถ้าจะโทษก็คงต้องไปโทษระ--- แด็ก ๆ ๆ (ผมก็ปากไวแบบนี้แหละ อย่าแบนผมตั้งแต่ตอนแรกนะ ขออภัย)

เป็นอะไรที่ฟังดูน่าหดหู่หน่อย ๆ เมื่อคุณทำทุกอย่างได้นะ แต่แม่งไปไม่สุดสักอย่าง พระพุทธเจ้าบอกให้เดินทางสายกลางก็จริง แต่ชีวิตคุณนี่มันจะกลางเกินไปไหม คือผมอยากจะไปให้สุดสักด้านบ้างอะ ขอแค่นี้มากไปหรือไง หรืออย่างน้อยถ้าทำทุกอย่างได้แค่นี้

ระดับกลาง ๆ ผมก็ควรจะหน้าตาดีสุด ๆ ถึงจะสมดุลกันลูกใหม่
แต่ก็ไม่ หน้าตาผมก็คนไทยเชื้อสายจีนทั่วไปนั่นแหละ ไม่ใช่
ดีหล่อแบบพวกเน็ตไอดอลที่เขานิยมกันสมัยนี้หรอก

พูดแล้วก็เศร้าว่ะ

กลับมาที่เรื่องการเป็นคนกลาง อย่างที่บอกข้างต้นว่าผมมัน
ธรรมดาสามัญไปซะหมด แต่ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่คนรอบตัว
ผมแหม่งแจ่มกว่าผมทุกอย่าง พี่ชายผมโคตรหล่อ สูงยาวเข้าดี เรียน
เก่งแบบฉิบหาย น้องสาวก็แสนจะน่ารัก คิดดีเข้กซี่ หนุ่มเดินตามกัน
เป็นพรวน ไหนจะเพื่อนสนิทอีกสองคนที่แหม่งดูดีเกินหน้าเกินตาผม
ไปโขอีก เรียกได้ว่ารอบตัวผมมีแต่คนหน้าตาและโพรไฟล์ระดับ
พรีเมียม

ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเป็น...เอ่อ...คนธรรมดาคนหนึ่ง...

ที่พูดมานี้ผมไม่ได้อิจฉาหรอกนะ อิจฉาไปผมก็ไม่มีวันเป็น
แบบพวกเขาได้อยู่ดี ผมไม่ใช่คนคิดมากไป เลยไม่เคยรู้สึกน้อยเนื้อ
ต่ำใจอะไร แต่ก็นั่นแหละ เพราะรอบตัวมีแต่คนแจ่ม ๆ ชีวิตผมเลย
ค่อนข้างวุ่นวาย

เพราะไอ้คนที่อยากจะเข้าหาคนรอบตัวผมพร้อมใจกันมา
เข้าทางผมเยอะมากกก

ตั้งแต่สมัยเรียนผมต้องมาคอยตอบคำถามพวกผู้ชายที่อยาก
จีบน้องสาว พวกสาว ๆ ที่อยากจีบพี่ชาย พวกรุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อน
ที่อยากจีบเพื่อนผม บางคนแหม่งก็เนียนมาก เข้าหาผม เอาอกเอาใจ
คอยดูแลถามไถ่ห่วงใยจนผมเพลอใจเดิน คิดไปว่าแหม่งต้องชอบกู
แน่นอน แล้วสุดท้ายก็จะพ่วงมาด้วยการถามถึงคนรู้จักของผม
หรือฝากของไปให้ทุกครั้ง

ผมถามจริง ๆ เถอะ เจอแบบนี้บ่อย ๆ เป็นคุณนะแข็งใหม่ละ

อาจจะเป็นเพราะผมเป็นพวกสายฮา อัจฉริยะดีเกินมนุษย์ปกติ ดูคุยง่ายมั้ง เลยพากันฝากขนมมมเนย ของขวัญ บลา ๆ ๆ ผ่านผมไปให้พี่ น้อง เพื่อน ตั้งแต่ประถมน์ทำงาน จนบางครั้งผมก็คิดว่านี่มันเห็นกูเป็นพี่แกร็บหรือไลน์แมนกันหรือไง ทำไม่ไม่เอาไปให้เองวะ...

คนกลาง สะพาน หรืออะไรก็ตามแล้วแต่คุณจะเรียก นั่นแหละคือผม ใจเจตใจ จะใครละ

ก็เชิง ๆ นิดหน่อยที่คนส่วนใหญ่เข้าใจหาเพราะหวังผลประโยชน์ แต่ผมก็ได้อะไรกลับมาไม่น้อย คือจะฝากของก็ควรจะมีค่าฝากให้พนักงานส่งของหรือผู้ให้ข้อมูลแบบผมหน่อยซิไหมละ ผมเลยได้กินของอร่อยบ่อย ๆ บางทีก็ได้บัตรกำนัลห้างสรรพสินค้า ส่วนลดตั๋วหนัง ไปกินเหล้าก็มีคนลงทุนจ่ายให้ ก็พวกที่มาจีบคนรอบตัวผมนี่แหละ

ก็สบายดีเหมือนกัน ไม่เปลืองเงิน

ผมไม่ได้เห็นแก่ของฟรี แต่เศรษฐกิจแบบนี้อะไรประหยัดได้ก็ต้องประหยัดครับ

อย่างของน้องมันก็มีบราวน์นี่กล่องเล็กแยกมาให้โดยเฉพาะ ส่วนพี่ป่องฝากผมพรีมาส์ปาด้าหนึ่งแล้ว สงสัยต้องแวะไปทวงค่าส่งของสักหน่อย

จะว่าผมเอนจอยกับชีวิตแบบนี้ก็ไม่ใช่ แต่จะเกลียดก็ไม่เชิง ผมเจอแบบนี้มาเกินสิบปี มันเข้าขั้นปลงไปแล้ว นี่นับว่ายังโชคดีที่พอขึ้นมหาวิทยาลัยเรียนคนละที่กับพี่ชาย เลยลดจำนวนของฝากไปได้นิดหน่อย ตอนนีพี่ผมก็แต่งงานมีลูกไปแล้ว เหลือแต่น้องสาวที่ยังโสดกับไอ้เพื่อนสนิทสองคนที่ยังไม่มีใคร

ถามถึงผมหรือ? จะไปมีได้ยังไงละ ในเมื่อผมอยู่แต่กับคนที่

ดูดีกว่า ใครจะมาสนใจคนหน้าตาธรรมดาไม่มีอะไรโดดเด่นแบบผม
 ล่ะถูกไหม จริง ๆ ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรขนาดนั้น แค่หดหู่นิดหน่อย
 เวลาสาว ๆ ในออฟฟิศเรียกชื่อผมเสียงหวานคะซา ตบท้ายด้วย
 ประโยคว่าฝากของไปให้พี่คิงหน่อยนะคะ...

บางทีก็เกลียดเพื่อนตัวเองฉิบหาย คอยดูเหอะ ชาตินี้ผมจะ
 ทำบุญด้วยดอกไม้เยอะ ๆ ชาตินี้หน้าจะได้หล่อระดับพระเอกนิยาย
 สิบเรื่องรวมกัน มีเอฟซีมาตามผมเป็นพรวนแบบนั้นบ้าง!

ผมนั่งเปื่อย ๆ อยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองหลายนาที่แล้วค่อย
 ขยับตัวไปเปิดคอมพิวเตอร์ ลุกขึ้นเอาของฝากไปวางไว้บนโต๊ะเพื่อนตาม
 ที่ได้รับออร์เดอร์มา ก่อนจะกลับมานั่งที่โต๊ะโซ้ยข้าวผัดกะเพราที่ซื้อ
 มาจากข้างออฟฟิศเป็นอาหารเช้า เพื่อนร่วมงานค่อย ๆ ททยอยกัน
 มาถึงออฟฟิศ ผมร้องทักสวัสดิยามเข้ากับคนอื่นอย่างรำเริง

“เฮ้อ! ใจเด็ด ระวังสำลักข้าวตาย ถ้าออฟฟิศมีผี ตอนกลางคืน
 พี่จะอยู่ป้่นงานยังงั๊วะ”

“โห พุดอะ... แค็ก ๆ ๆ เป็นมงคลมากพี... แค็ก ๆ ๆ”

รำเริงไปหน่อย สำลักเลยเวรเฮ้ย แสบจมูกฉิบหาย อย่าพุด
 มากตอนมีอาหารอยู่ในปากแบบผมนะครับ

ผมตัดสินใจสงบปากสงบค่านั่งกินข้าวเจี๊ยบ ๆ เก็บกล่องข้าว
 ที่กินหมดแล้วเดินไปทิ้งลงถังขยะ พอเดินกลับมาก็พบว่าเจ้าของโต๊ะ
 ข้าง ๆ มาถึงแล้ว

“นี่อะไร?” เสียงเรียบ ๆ เย็นชาที่ดูไม่ค่อยเข้ากับหน้าตาดูดี
 เกินมาตรฐานคนทั่วไปของผู้ชายคนหนึ่งตั้งขึ้น ดวงตากลมโตที่ฉาย
 แววเข้มงวดกว่าปกติจับจ้องมาที่ผม

“ของมึงอะเฮ้อ พี่ป๋องฝากมาให้” ผมพุดพร้อมกับพยักพยิด
 ไปทางแก้วชามะนาวที่วางอยู่บนโต๊ะ

นี่คืออนล หรือไอ้เอื้อ หรือที่หนุ่ม ๆ ในออฟฟิศทั้งเด็กทั้งแก่
พร้อมใจกันเรียกขาน้องเอื้อ เพื่อนร่วมตำแหน่งของผม พ่วงตำแหน่ง
เพื่อนร่วมคณะและรุ่มเมตสมัยมหาวิทยาลัย เป็นอีกคนหนึ่งที่ทำให้
ชีวิตผมลำบากเพราะความฮอตของมัน

เอื้อมันเป็นผู้ชายตัวบางร่างน้อย ผิวขาวจืดตามแบบฉบับ
คนเหนือ รูปร่างสูงโปร่ง มีเอวมีสะโพกชัดเจนแบบฝ่ายรับในอุดมคติ
เป๊ะ ๆ บวกกับหน้าตาที่หล่อเหลา โดยเฉพาะตาโต ๆ หวานยิ้ม
เหมือนแม่กวางน้อยของมัน ทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ตามจีบชนิด
หัวบันไดหอที่มหาวิทยาลัยไม่เคยแห้ง แต่เพื่อนผมมันเรื่องมากครับ
ไม่เคยคบใครได้นานสักคน คงได้แป๊บ ๆ ก็หาข้อดีแล้วสลัดทิ้งตลอด

ก็คือหล่อ (หรือสวย?) เลือกได้ที่แท้จริง

“มีงเอาไป” ไอ้เอื้อมองแก้วชามะนาวแค่แวบเดียวก่อนจะمين
หน้าหนีแล้วผลึกมาทางผม

“เฮ้ยยย พี่เขาอุตสำหรับฝากมาให้ อย่างน้อยมีงก็น่าจะดูตลก
อีกนะ” ผมเอื้อมไปหยิบแก้ว ปากก็พูดไปตามมารยาท แต่ลอบ
กระหยิ่มในใจ

กำลังหิวน้ำพอดี ประหยัดค่าน้ำได้อีกมือแล้วกู

“กูไม่รับของจากคนแปลกหน้า” มันตอบพลางหันไปเปิด
คอมพ์โดยไม่สนใจผม

ผมยกไหล่แล้วเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ปากดูดชามะนาวอีก ๆ
แล้วรีบทำลายหลักฐานก่อนที่พี่ปองจะเดินมาเห็น

นี่คือกิจวัตรประจำวันยามเช้าของผม ตามเก็บของที่ไอ้เอื้อ
ไม่กินมากินเอง ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเอื้อมันถึงหุ่นดี ในขณะที่
ผมแก้มออกมากขึ้นทุกวันจนหน้าบานแล้ว

“ไม่ใจอ่อนหน่อยเหรอะวะ พี่เขาตี้อมีงมาสองเดือนกว่าแล้ว

นะ” หลังจากทำลายหลักฐานเรียบร้อยแล้วผมก็กลับมานั่งที่โต๊ะ เอามือ
 ทำคางมองเพื่อนสุดซอตของตัวเองที่ส่งเสียงฮึบๆ

“มึงก็รู้ว่ากูไม่เล่นกับคนที่ออฟฟิศ มันยุ่งยาก”

“อ้อ คิดเดียวกับไอ้คิง พวกมึงนี่มัน---”

“ใครนินทากูแต่เช้าครับ” เสียงหุ้มแหบดังขึ้นชัดเจน

ผมหันไปมอง เห็นร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทอีกคนเดินเข้า
 มาใกล้

“ของมึงอยู่บนโต๊ะอะคิง” ผมชี้มือไปทางโต๊ะทำงานมันที่อยู่
 ห่างไปไม่กี่ก้าว

เจ้าของชื่อเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะแล้วหัวเราะใส่
 กล่องบราวน์กลับมาหาผม

“ของใครวะ?”

“น้องมัน พนักงานใหม่ อยู่บัญชี”

“อ้อ ที่แก้มชมพูๆ ปะ น่ารักดี” มันยิ้มกริ่มพลางหยิบบราวน์
 ขึ้นหนึ่งออกจากกล่องมากัดคำโต

ไอ้ชื่อคุณากร หรือคิง เป็นโปรแกรมเมอร์และเพื่อนบังเกิด
 เกลาของผม ที่เรียกว่าเพื่อนบังเกิดเกลาเพราะผมรู้จักกับมันตั้งแต่
 ชั้นอนุบาล บ้านอยู่ข้างกัน เรียนโรงเรียนเดียวกันมาตลอด จน
 กระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยถึงได้แยกกันไปเรียนคนละที่

มันเป็นอีกคนที่หน้าตาดีระดับเกินมนุษย์มนาทั่วไป แม่งสูง
 ตั้งหนึ่งร้อยแปดสิบกว่า เล่นเอาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองแบบผมกลายเป็น
 คนแคระไปเลยเวลายืนข้างกัน และไอ้นี่คือคนที่ทำให้ผม
 ปวดหัวมากที่สุด เพราะนอกจากจะต้องคอยรับของ ตอบคำถาม
 บรรดาสาว ๆ หนุ่ม ๆ ที่มาตกหลุมรักมันแล้ว ผมยังต้องเป็นคน
 รับหน้าคนพวกนั้นที่โดนมันสลัดทิ้งด้วย!

เพื่อนผมมันเจ้าชู้ ไม่ชอบคบใครจริงจัง แต่ดันมีคนอยาก
จริงจังกับมันเยอะเพราะบ้านมันรวย คนชวยเลยกลายเป็นผมที่เป็น
เพื่อนมัน เพราะโดนสาว ๆ หนุ่ม ๆ เหล่านั้นตามไล่บี้นไม่เว้นแต่ละวัน
ผมได้ดูแต่ตา ในขณะที่ไอ้คิงได้ลูปคล่าไปถึงไหน ๆ ไม่ได้แตะ
ไม่พอ ยังชวยโดนผู้หญิงโทร. มาไว้วายใส่บ้าง ไม่ก็ติดตามถึงออฟฟิศ
บ้าง ไอ้ตัวต้นเหตุแม่งก็ใจเรงฉิบหาย ใครหล່อชวยถูกสเปกหน่อย
ก็เล่นกับเขาหมด พอเปื่อกี้ซึ่งเก่งอย่างกับปลาไหล คนรับหน้าก็
ไอ้เจตนี่เง จะใครล่ะ

นี่เพื่อนหรือเจ้ากรรมนายเวรวะ...

“อ่อยวะ แต่หวานสัส มึงแตกต่อแล้วกัน” มันวางกล่อง
บราวนี่ที่เหลืออีกสิบเม็ดขึ้นลงบนโต๊ะผมแล้วเดินกลับไปโต๊ะ
ตัวเอง

ผมนั่งมองบราวนี่หอมฉุยหน้าตาเข้ายวนชวนให้แตกจนยอม
ตัดขาพวกนั้น่อยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบขึ้นมากัดบ้าง รสชาติหวาน
เจ็บบของมันแผ่ซ่านอยู่เต็มปากผม

ช่างหัวเบาหวานก่อนแล้วกัน เสียตายของอ่อย

“เอ้อมึงแตกปะ” ผมเรียกคนข้าง ๆ พลงยื่นบราวนี่หน้า
เอ็มแอนด์เอ็มให้

ไอ้เอ้อปรายตามองผมแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปมองจอ
คอมพิวเตอร์

“เชิญ”

“มึงพูดแล้วนะ” ผมรีบยัดกล่องบราวนี่ใส่ลิ้นชัก ถึงจะรู้ว่ามัน
คงไม่เปลี่ยนใจอยากกินขึ้นมาแน่นอนก็เถอะ

พูดถึงเพื่อนผมสองคน ไอ้เอ้อกับไอ้คิงนิสัยต่างกันสุดขีด ไอ้
เอ้อจะนิ่ง ๆ ออกแนวคุณหนูหยิ่ง ๆ พูดจาตรงไปตรงมา ภายนอกดู

ไม่น่าคบเท่าไร แต่นั่นก็แค่เปลือกที่มันสร้างขึ้น ความจริงมันใจดีนะ
แค่พูดไม่เป็นเฉย ๆ

แต่ไอ้คิง เพื่อนของผมคนนี้ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ ภายนอกยิ้มแย้ม
อารมณ์ดี แต่ข้างในแหม่งร้อนอย่างกับไฟ ชอบหรือไม่ชอบใครไม่เคย
แสดงออกเพราะมันซ่อนทุกอย่างไว้ได้รอยยิ้ม เห็นพูดจาดี ๆ แต่
ในใจมันอาจจะหาทางเชือดอยู่ก็ได้ เป็นพวกสวมหน้ากากเก่งว่าฉัน
เยอะ

ส่วนผมก็อย่างที่บอก สายฮาไปวัน ๆ ซึ่ก็เกียจคิดอะไรให้วุ่นวาย
หลายครั้งเลยโดนเพื่อนเอาเปรียบโดยที่ทั้งรู้และไม่รู้ตัว ตั้งแต่
ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีไอ้เอื้อนี่แหละที่คอยปกป้องผม แค่มัน
ปรายตาใส่คนอื่นก็ชนลูกชู้แล้ว

อย่าว่าแต่คนอื่น ผมเองยังชนลูกเลย ตาแหม่งกลมโตดูหวาน ๆ
ก็จริง แต่จ้องที่เหมือนเสือจะขย้ำ ดูอะไรขนาดนั้นวะ...

“เมื่อเข้าฤดูเจอบีบาสตอนจะขึ้นมาที่ห้อง บีบาสบอกว่าเด็ก
ฝึกงานชุดใหม่มาแล้ว” เสียงเรียบ ๆ ของไอ้เอื้อดังขึ้น ทำเอาผมถอน
หายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

มันมาอีกแล้ว ไอ้เทศกาลเทรนเด็กฝึกงานเนี่ย!

บริษัทผมรับเด็กฝึกงานทุกปี แล้วแต่ว่าปีไหนจะมากหรือน้อย
อันที่จริงผมก็ไม่ควรจะพูดแบบนี้ละ เพราะผมเองก็เคยเป็นเด็ก
ฝึกงานสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย แต่บอกตามตรงว่าแหม่งโคตรน่าเบื่อ
ที่ต้องมาคอยเทรนงานให้ ปีไหนได้เด็กเก่งก็โชคดีไป แต่ปีไหนเจอ
อ่อน ๆ หน่อยบอกเลยว่าโคตรภรรยา นอกจากไม่ได้ช่วยงานผมแล้ว
ผมยังต้องไปช่วยงานน้องมันอีก เคยทำให้เกือบหมดจนเกือบจะ
บอกไปว่าตอนไปพรีเซนตงานให้เครดิตกูด้วยนะ แต่นั่นแหละครับ
ผมไม่ได้พูดไปหรอก สงสารเด็ก ถือชะว่าช่วยลูกนกลูกกาให้เรียน

จบ ๆ ไป

เนื่องจากฝ่ายกราฟิกมีแค่ผม ไข่เอื้อ และรุ่นพี่อีกคนที่ค่อนข้างไม่เอาการเอางานเท่าไร พี่บาสหัวหน้าควบตำแหน่งผู้จัดการแผนกไอทีที่ชั่วคราวเลยมักจะมอบหมายให้ผมหรือไข่เอื้อคอยดูแลน้อง และพวกผมก็จะมาคุยกันอีกที่ว่าใครจะได้เป็นพี่เลี้ยงหลัก สอนงาน ตรวจงาน ดูแลสภาพจิตใจเด็ก ถ้าโชคดีได้เด็กเก่งก็แบ่งเบาภาระงานตัวเองไปได้เยอะเพราะโยนให้น้องมันทำได้

“ปีที่แล้วกูทำแล้ว ปีนี้มึงทำ” ผมโผล่ลงออกไปทันทีด้วยความเซ็งเซียด ปีก่อนผมรับหน้าที่นั้นไปแล้ว เคยให้น้องมันช่วยทำงานสุดท้ายงานชู้ยต้องมานั่งแก้งช่วยแม่่งรีทชตาเกือบแหก ปีนี้ขอสบายหน่อยเหอะ อย่าเอาภาระมาให้กูอีกเลย

“แล้วแต่” ไข่เอื้อตอบ

ผมกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อเห็นมันยอมตกลงแบบง่ายเกินคาด “ปกติมึงไม่พูดง่ายแบบนี้ปะวะเอื้อ?” ผมถามอย่างสงสัย มันเหลือบมามองผม ไม่ได้ตอบอะไร แต่มูมปากยกขึ้นเล็กน้อย

“เอื้อมันเห็นโพรไฟล์เด็กแล้ว ว่าที่เกียรตินิยมวะ มันเลยสุขุบไว้เองไง”

ผมถึงบางอ้อทันทีเมื่อเสียงไข่คิงดังขึ้น มิน่าละ แม่่งตกลงง่ายจัง ที่แท้ก็รู้อยู่แล้วว่าได้เด็กเก่ง

เก่งแล้วไง ช่างแม่่งเหอะ ยังไงก็ต้องมาคอยตรวจงานนู่นนี่นั่นอยู่ดี ผมขี้เกียจจะ สู้ทำคนเดียวดีกว่า

“หุบปาก” ไข่เอื้อพูดขึ้นพลางหันไปมองไข่คิงนิ่ง ๆ

คนถูกมองยกคิ้วให้แบบกวน ๆ แล้วหันกลับไปทำงานตัวเอง จะว่าไปความสัมพันธ์สองคนนี้ก็ค่อนข้าง...จะว่าไงดี คือมัน

มารู้จักกันตอนทำงานที่นี่แหละ ก่อนหน้านั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ก็เคยเจอกันผ่าน ๆ สองสามหน มารู้จักจริงจังก็ตอนเอื้อมันลาออกจากที่ทำงานเก่า ผมเป็นคนชวนมันมาทำงานที่นี่ ความสัมพันธ์ ก็คงประมาณเพื่อนของเพื่อน บวกกับไอ้เอื้อเป็นคนขี้รำคาญแล้ว ไอ้คิงแม่ชอบกวนสันติน เลยมีบรรยากาศอึดอัดเล็ก ๆ น้อย ๆ (?) ในบางครั้ง และคนที่ต้องมาคอยไกล่เกลี่ยก็คือผมอีกเช่นเดิม

เห็นไหม ขนาดระหว่างเพื่อนผมยังกลายเป็นคนกลางเลย ให้ตายเหอะ

พวกผมนั่งทำงานกันไปพักหนึ่ง พอเก้าโมงกว่า พี่บาสกับ ผู้จัดการใหญ่ก็เดินเข้ามาในห้อง

“ปีนี้ไอ้ที่ได้มาคนเดียวนะ จะมาฝึกงานกับพวกกราฟิก เอ้า แนะนำตัวกับพี่ ๆ หน่อย” เสียงผู้จัดการใหญ่ทำให้ผมชะงักหน้า ผ่านแผงกั้นโต๊ะมองไปที่ประตูห้องด้านหน้า เห็นร่างสูงในชุด นักศึกษาของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา ผมได้ยินเสียงพวกสาว ๆ ทั้งน้อยและใหญ่ซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น

เข้าใจเลยว่าทำไมพวกผู้หญิงถึงได้มีปฏิกิริยา ก็ไอ้เด็ก นักศึกษาที่ยืนอยู่หน้าห้องแม่หล่อฉิบหายวายวอด ตัวสูง ผิวขาว หน้าตาหล่อตืออย่างกับพวกดาราเกาหลี ออรัลลูกผู้ดีแม่ช่าน ขนาด ผมเป็นผู้ชายยังรู้สึกว่แม่หล่อโคตร ๆ แล้วพวกผู้หญิงจะไม่กรี๊ดกัน ได้ยังไง

“ผมชื่อ ภาคิน เขวปภากร ครับ ชื่อเล่นชื่อไม้ ผাগตัวด้วย นะครับ”

โห เสียงทุ้มนุ่มชวนละลายมาก ผมเห็นพวกสาว ๆ ไปรแกรมเมอร์หน้าแดงแล้วแดงอีก ไอ้เด็กนั่นยิ้มอย่างสุภาพแล้ว กวาดตามองไปรอบ ๆ ห้อง ก่อนจะมาหยุดทางพวกผม

สัญญาชตาตญาณสั่งให้ผมเหลือบไปมองไอ้เอื้อที่นั่งข้าง ๆ โดย
อัตโนมัติ

แม่งไม่ยอมมละสายตาจากทางนี้เลยวะ เอาแล้วไง มันเล็ง
เพื่อนกูแน่นอนครับ

ผมมองไอ้เอื้อที่นั่งหน้าตาย สลับกับมองไอ้เด็กที่ยืนหน้าห้อง
มันยังจ้องเขม็งมาไม่ยอมเลิก ก็เข้าใจอะนะว่าเพื่อนผมหน้าตาดี แต่
นี่ก็โจ่งแจ่งไปไหม ใจเย็นเว้ยไอ้น้อง ยังได้อยู่ด้วยกันอีกตั้งสี่เดือน

“ยังไงก็ฝากคุณน้องด้วย แล้วนี่ใครรับผิดชอบน้องฝึกงาน”

ผมได้ยินเสียงผู้จัดการใหญ่ถามขึ้น ตามด้วยเสียงคุ่น ๆ ของ
ใครสักคนที่ตอบไป

“ปีนี้เป็นคุณเจตนิพัทธ์ครับ”

“ใช่ครับ---” ผมเอะออออก่อนจะขมวดคิ้ว

เดี๋ยว นั่นมันชื่อคุณนี่หว่า...

ผมหันขวับไปมองต้นเสียง เห็นไอ้คิงยกคิ้วให้ จิบหายแล้วไง
แล้วมันมาสอดอะไรวะเนี่ย!

“ฝากด้วยล่ะ คุณเจตนิพัทธ์”

“ผู้จัดการครับ...”

“มีอะไร” ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วใส่ ทำให้ปากที่กำลังจะเอ่ย
แย้งของผมหุบจับ

“...เปล่าครับ” ผมยิ้มแห้ง ได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ของไอ้คิง
ดังอยู่ข้างหลัง ผมหันไปแยกเขี้ยวใส่ ก่อนจะรีบหันกลับมาเมื่อพี่บาส
เดินนำน้องฝึกงานคนใหม่เข้ามาหา

“ตกลงเป็นมึงเหรวะเจต เค ๆ พี่ฝากน้องด้วย เดี๋ยวพี่ไป
ประชุมก่อน มีไรค่อยว่ากัน” พี่บาสผลักไอ้น้องนั่นมาทางผม ส่วน
ตัวเองก็เดินลี้วจากไป ทิ้งให้ผมนั่งหน้าเหวอท่ามกลางเสียงวิ๊ดว้าย

ของพวกสาว ๆ

“แหมम्म สี่เดือนนี้เจ้คงมีแรงมาทำงานเข้าทุกวันเลยละ” เจ้
ฝ่าย ขาใหญ่ของแผนกหัวเราะคิกคัก

ผมเห็นสาว ๆ แต่ละคนแอบชำเลืองมองไอ้เด็กไม้นี้ พอมัน
มองตอบก็หน้าแดงริบหลบตากันให้วุ่น

“เด็กมันเพิ่งมา เจ้ก็จะลวนลามแล้วเหอครับ มีของใหม่ก็ลืมน
ผมแล้วละสิ” ไอ้คิงแกล้งส่งเสียงตัดพ้ออย่างน่าหมั่นไส้ แต่หน้าตา
มันดูชื่นบานประมาณว่าจะพันเวรพันกรรมแล้วจะทำอะไรทำนองนั้น

“แหมम्म คิงก็อยู่ในใจเจ้เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือมัน้องไม้ด้วย
ไงจ๊ะ น้องไม้คะ เจ้ชื่อฝ่ายนี่” รุ่นพี่สาวใหญ่ตำแหน่ง IT Support
กะปริบตาที่ติดขนตาปลอมมวงอนงค์แบบถี่ ๆ ส่งสายตาววนยิ้ม
ไปให้น้องใหม่ของแผนกที่ได้แต่ยืนยิ้ม

“พอเลย ๆ เดี่ยวน้องมันเตลิดหมดครับ” ผมรีบพูดแทรกกลาง
ลูกชิ้นจากแก้อ้อ แอบเสียดเซสพีชนิด ๆ เมื่อยื่นเทียบความสูงกันแล้ว
ผมตี้ยกว่ามันหลายซม เด็กสมัยนี้พ่อแม่ให้กินอะไรวะ ทำไมมันสูง
เป็นเสาไฟฟ้ากันเกือบหมดเลย

“พี่ชื่อพี่เจต ไช้ข้าง ๆ นี่ชื่อพี่เอ้อ พวกพี่ทำกราฟิก จริง ๆ มี
พี่มกคลออีกคน แต่วันนี้พี่เขาน่าจะลา” ผมแนะนำตัว

ไอ้น้องใหม่ยกมือไหว้ ส่งยิ้มสุภาพมาให้

“สวัสดิ์ครับ” เสียงทุ้มที่เอ่ยออกมาทำให้ผมลอบอิจฉาในใจ
อะไรจะเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น คือมึงหน้านี่ก็หล่ออยู่แล้ว พอยิ้มยิ่ง
เหมือนมีออราเทวดารอบตัว ทั้งยังเสียงเพราะอีก แม้งจะดูดีขนาด
นี้ไปเพื่ออะไรวะ

“ทำตัวสบาย ๆ เออแล้วก็...พี่ไมใช่พี่เลี้ยงเราหรอคะ เมื่อกี้
เพื่อนมันแกล้ง คนที่เป็นพี่เลี้ยงเราคือ---”

“บอกผู้จัดการไปแล้วก็ตามนั่นแหละ” อยู่ๆ ไข่เอื้อก็แทรกขึ้นมาหันมามองผมด้วยใบหน้านิ่งสนิท “มึงดูแลน้องไปเลยแล้วกัน”
เดี่ยว แบบนี้ก็ได้หรือวะ
“มึงเอาดีเจต จะได้มีคนช่วยงานไง” ไข่คิงพูดขึ้นบ้าง
ผมแทบหยิบกล่องบราวน์ในลิ้นชักมาฟาดหัวมัน เอาพ่อมึง
สิ มาดูเองไหมล่ะ!

ผมสูดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ พยายามท่องนะโมสามจบระงับ
ความขุ่นเคือง ถึงจะหงุดหงิด แต่ในเมื่ออยู่ต่อหน้ารุ่นน้องผมก็ต้อง
ศิปคุลไว้ก่อน เดี่ยวเด็กมันไม่เคารพ อีกอย่าง ถ้าผมเล่นตัวไม่
ยอมรับปาก เดี่ยวน้องมันจะคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมพี่ๆ ถึงรังเกียจ
กู แล้วพานใจเสียเอาซะเปล่าๆ

“ผมช่วยได้ทุกคนเลยนะครับ อยากให้ผมทำอะไรก็บอกได้”
เด็กมันพูดขึ้นพลางหันไปมองรอบๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่ไข่เอื้อ
เงยหน้าขึ้นจนพวกมันสบตากัน

ในสถานการณ์ที่คนหน้าตาดีสองคนจ้องหน้ากัน คนธรรมดา
อย่างผมก็ยืนมองอยู่ข้างๆ พลางยิ้มแห้งในใจ

เอาละ

ท่าทางผมจะมาเจอสถานการณ์เดิมๆ อีกแล้ว

เด็กในคอนโทรล

ถึงผมจะไม่ได้ปลาบปล้ำอะไรกับตำแหน่งสะพาน
กิตติมศักดิ์ที่หลายคนมอบให้ แต่อย่างน้อยผมก็เป็นคนดีมากพอ
ที่จะไม่ทำตัวขัดขวางความรักของคนอื่น โดยเฉพาะกับคนที่เด็กกว่า
“เดี๋ยวเรานั่งตรงนี้” ผมพูดพลางกวาดข้าวของระเกะระกะที่
วางอยู่บนโต๊ะทำงานข้างๆ ไอ้เอื้อออก ก่อนจะเอาโน้ตบุ๊กที่ไม่ได้
ใช้งานมาวางไว้ แล้วส่งยิ้มอย่างมีเมตตาให้อั๋นน้องไม้ที่ยืนอยู่ข้างๆ
ยังงั๋นน้องมันก็ต้องอยากนั่งข้างเพื่อนผมแน่ๆ ก็เล่นจ๋องมา
ตั้งแต่ยี่นแนะนำตัวหน้าห้องขนาดนั้น ผมในฐานะพี่เลี้ยงที่ดีก็ต้อง
สนองความต้องการให้อั๋นน้องมันหน่อย ส่วนหนึ่งก็คือส่งสารเด็กมัน
อีกส่วนคือเผื่อวันหน้ามันจะระลึกได้ว่าผมเป็นผู้มีพระคุณที่เปิดทาง
ให้ใกล้ชิดกับคนที่ชอบแล้วหาขนมมาเช่นไหว้ผมบ้าง
ผมไม่ได้ทำเพราะเห็นแก่กินนะบอกไว้ก่อน แค่มันแวบขึ้นมา
ในหัวเฉยๆ
“คือ...” อยู่ๆ ไอ้ น้องไม้มีสีหน้าลังเล มันหันมามองผมที่ยืน

ยึดออกอย่างภาคภูมิใจอยู่ข้าง ๆ ด้วยท่าทางเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง

“หือ มีอะไร?”

“มึงให้น้องมานั่งตรงนี้ แล้วมึงจะสอนงานยังไง” ไข่เอื้อพูดขึ้น ทำเอาผมหน้าเหวอไปชั่วขณะ

เออวะ ลืมสนิทเลย

หัวคิ้วผมผูกเป็นปมก่อนจะคลายออกอย่างรวดเร็ว ผมยกมูมปากขึ้น พูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“ก็โต๊ะข้างกุ่มันของพี่ม่งคลอะ ไม่มีที่ว่างแล้วนอกจากข้างมึงกว่ามึงสอนน้องแทนดีไหมเอ้อ ภูจะได้ไม่ต้องลุกไปลุกมา” ผมเอ่ยพลางนึกกระหยิ่มในใจ นอกจากจะสงเคราะห์เด็กให้มันได้นั่งข้างคนที่ชอบแล้ว ยังได้ฝึกภาระสอนงานออกจากตัวอีก มึงนี่มันอัจฉริยะจริง ๆ ไข่เจต

“งั้นเดี๋ยวกูย้าย”

คำตอบที่ไม่คาดคิดจากปากของเพื่อนทำให้ผมเล็งลัก ผมยืนเอ๋อมองมันยกโน้ตบุ๊กตัวเองไปไว้ที่โต๊ะว่างนั้นพร้อมกับเริ่มเก็บข้าวของที่ไม่ได้มีมากมายย้ายไป

“เดี๋ยว ๆ มึงจะย้ายเพื่อ? เสียเวลา”

“ที่มึงห้ามกูอยู่นี่ก็เสียเวลาเหมือนกัน ให้น้องนั่งที่กู มึงจะได้สอนงานได้” มันพูดเสียงเรียบ

ผมยืนหน้าเหี่ยว มองเพื่อนที่ย้ายข้าวของโดยไม่ฟังเสียงทัดทาน ก่อนจะเหลือบมองไอน้องไม้ที่ยืนจ้องเพื่อนผม นึกขอโทษน้องมันอยู่ในใจ

เอาน่า อย่างน้อยก็ไม่รกไปหมด ก็ได้นั่งข้างไข่เอื้ออยู่ดี ถึงอีกข้างจะมีที่นั่งอยู่ก็เถอะ อย่าเสียใจไปเลยไอน้อง

ไม่ถึงห้านาทีก็ทำการย้ายโต๊ะกันเสร็จเรียบร้อย ใช้น้องไม้
จิ้งหอยกันลงนั่งข้าง ๆ พลังหันมายิ้มให้ผม

“ให้ผมทำอะไรดีครับ พี่เจต”

“เปิดโน้ตบุ๊กก่อน เตี่ยจะให้ดูแผนงานที่พวกพี่เคยทำไว้” ผม
ตอบ ไม้มันก็ทำตามคำสั่งอย่างเชื่อฟัง ผมแอบชำเลืองมองมือมัน
ตอนเอื้อมไปกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ มือมันใหญ่ นิ้วเรียวยาว ผิวขาวผ่อง
แบบสุด ๆ

คนดูดีนี่แม่งก็ดูดียันนิ้วจริง ๆ วะ

ผมสร้างอีเมลของบริษัทให้ ส่งไฟล์งานที่เคยทำไว้ให้มันไป
ศึกษาแนวทาง เวลาช่วงเข้าหัดไปกับการอธิบายสโคปงานที่ต้องทำ
บริษัทผมไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก ดังนั้นงานตำแหน่งพวกผมจึง
ค่อนข้างเยอะ ผมโยนงานอาร์ตเวิร์กปกเพจบริษัทให้มันลองทำ
ก่อนเปิดเข้าไปดูอีเมลที่ให้น้องมันส่งพอร์ตผลงานตัวเองมาให้ผมดู

ฝีมือจัดว่าดีมาก เก็บรายละเอียดอย่างเนี้ยบ นอกจากพวก
โปรแกรมพื้นฐานที่ต้องรู้แล้ว มันยังใช้โปรแกรมตัดต่ออื่น ๆ ได้
ค่อนข้างเยอะ ดูท่าว่าจะจะเป็นพวกไฟรู่ไฟเรียนน่าดู อย่างน้อยก็
มากกว่าผมแหละ เพราะบางโปรแกรมที่มันใช้เป็นนะ ผมใช้ไม่เป็น

ผมปิดอีเมลแล้วกลับมาจดจ่อกับโปสเตอร์โฆษณาสินค้าของ
บริษัทที่กำลังทำอยู่ ใส่มือที่นั่งทำงานของมันไป มีชะโงกหน้ามาถาม
เป็นระยะ ๆ

“แบบนี้โอเคไหมครับ พี่เจต”

“ดี ๆ ะแฮ้ยเอื้อ มึงว่าจัดเลย์เอาต์แบบนี้เป็นไง” ผมถามใส่อื้อ
ที่นั่งเงียบ

มันเหลือบมามองแวบหนึ่งก่อนจะตอบ “ก็ดีแล้ว”

ผมลอบยิ้มเมื่อเห็นเด็กมันมีสีหน้าคล้ายได้ความมั่นใจเพิ่มขึ้น

ไอ้คำชมจากปากผมมันจะไปดีเท่าคำชมจากปากคนที่เล็งไว้ได้ใจ
เรื่องนี้พี่เข้าใจเว้ยไอ้น้อง

“แต่สี่พันหลังโตนี่อ่อนไป เพิ่มความเข้มข้นน่าจะโอเค”

ไอ้เอื้อแนะนำก่อนจะหันกลับไปทำงานของมันต่อ

ผมเหลือบมองหน้าไอ้ไม้ คาดว่าจะได้เห็นรอยยิ้มกว้างหรือ
ดวงตาเป็นประกายวิ้ง ๆ แต่มันก็แค่ยิ้มขอบคุณแบบสุภาพ แล้วหัน
ไปปรับระดับสีตามที่ไอ้เอื้อแนะนำ

ไอ้ไม้ไม่ธรรมดา เก็บอาการเก่งฉิบหาย แต่ผมนะดูออกตั้งแต่
แรกว่ามันสนใจเพื่อนผมแน่นอน ไอ้เจตคนนี้หูตาไวนะครบบอกเลย
สมแล้วกับที่*ดูยอดนักสืบจิ๋วโคนัน*ตั้งแต่ประณายนตอนี่จะสามสิบ
แล้วเรื่องแม่งก็ยังไม่จบสักที

ก็ได้แต่หวังว่าผมจะไม่ตายก่อนอาจารย์โกโซจะเขียนจบนะ

หลังจากได้คำชมไอ้ไม้ก็ดูผ่อนคลายขึ้น มีถามความเห็นผม
อยู่เป็นระยะ ๆ ตอนแรก ๆ มันก็นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเอง หลัง ๆ เริ่มลาก
โน้ตบุ๊กเข้ามาให้ผมดูถนัด ๆ ทั้งยังเลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้จนแทบจะ
ย้ายมานั่งโต๊ะเดียวกับผม ระยะห่างที่ลดลงเรื่อย ๆ ทำให้ผมกะพริบ
ตาปริบ ๆ

ขาดความอบอุ่นปะไอ้เด็กนี้ ใกล้ขนาดนี้ไม่มานั่งตักกูเลยละ

ผมถอนหายใจปลง ๆ พลังมองหน้าหล่อ ๆ ของน้องมันที่
จ้องหน้าจอคอมพ์อยู่ คงเป็นเพราะผมเป็นที่เลี้ยงมั้ง มันเลยเข้ามา
ขอคำแนะนำผม หรือไม่ก็ออร่าผมดูเป็นมิตรกว่าไอ้เอื้อที่ทำหน้านิ่ง
ตลอดตก

หรือบางทีมันอาจจะชินไอ้เอื้อก็ได้ อยู่ใกล้คนที่ชอบมันก็
ต้องมีชินกันบ้าง เออวะ ทำไมผมคิดไม่ถึงซื่อนี้

ผมขำเลื่อมมองหน้าไอ้ไม้อีกครั้ง บุคลิกหน้าตาก็ดูมันใจดี จะ

เป็นพวกซื่อๆ ห้าวระเนี่ย ไม่น่าเชื่อ แต่คนเราก็ดูกันแค่ภายนอก
ไม่ได้ คนหน้าตาดีแต่ทำตัวเลวมีถมไป คนหน้าตาไม่ดีจิตใจดีก็เยอะ
แยะ การตัดสินใจจากภายนอกเป็นเรื่องที่ไร้สาระมากสำหรับผม

“อ้าว กินข้าวจ้าเด็ก ๆ” เสียงเจ้ฝ้ายดังขึ้นทำให้ผมละสายตา
จากงานเหลือบไปมองนาฬิกาที่อยู่ตรงขอบจอ ตัวเลข 12.00 แบบ
ตรงเป๊ะทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะเอ่ยแซว

“ตอนมาทำงานไม่เห็นเวลาเป๊ะแบบนี้บ้างอะครับเจ้”

“เงียบปากไปเลยเจต ฉันทัวร์ประกาศด้วยความหวังดี กลัว
พวกแกหิวตายนะยะ น้องไม่ไปกินข้าวกับเจ้ไหมคะ เดี่ยวเจ้เลี้ยง”
ท้ายประโยคเจ้แกหันไปทำตาบึ้ง ๆ ใส่คนที่นั่งข้างผม

“ไอ้ไม่ยิ้มแห้ง หันมามองผมเหมือนจะขอความช่วยเหลือ

“ใน ๆ เจ้ นี่เด็กผม จะเอาตัวไปต้องมีค่าสินสอดให้ผมก่อน”

“สินสอดบ้านแกสิ อย่าทำหวังได้มะ”

“ไม่มีอะไรมาเช่นผมก็ไม่ให้ครับเจ้ ลูกเว้ยเอ้อ คิง ไปแดกข้าว”
ผมเรียกเพื่อนสนิทสองคนที่ยังนั่งอยู่ ไอ้คิงละมือจากงานแล้วลุกมา
ยืนข้างผม ผมมองมันสลับกับไอ้ไม่ที่ยืนอยู่อีกด้าน

พอยืนตรงกลางแบบนี้ผมกลายเป็นหลุมไปเลย ไอ้พวกนี้จะ
รู้ตัวไหมว่าความสูงแบบพระเอกนิยายของพวกมันทำให้คนความสูง
ปกติอย่างผมไม่มีที่ยืน!

คือเทียบกับไซ้มาตรฐานหญิงไทยแล้ว ผู้ชายที่สูงหนึ่งร้อย
เจ็ดสิบสองถือว่าไม่เตี้ย แต่พอมีคนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าอยู่ข้าง ๆ
ผมก็กลายเป็นไอ้แคระทันที มีไอ้คิงคนเดียวไม่พอ ตอนนี่ยังเพิ่ม
ไอ้ไม่มาอีกหนึ่ง แม้แต่ไอ้เอ้อก็ยิ่งสูงกว่าผมเลย

หน้าตาบ้าน ๆ ไม่พอ ส่วนสูงยังไม่โดดเด่น ทำไมชีวิตกูมัน
ถึงเป็นแบบนี้วะ

“จะแตกไร” ไอ้คิงถามขณะที่พวกเรายืนรอลิฟต์ลงไปชั้นล่าง
 “กูอยากแตกตามสั่งเจ๊พร มึงอะแตกไร”
 “มึงอะเอื้อ ไม่ต้องแตกหรือมั้ง เดียวบ่นว่าอ้วนอีก”
 มันไม่ตอบคำถามผม แต่หันไปกวนตีนไอ้เอื้อแทน แล้วก็ได้รับ
 สายตาไม่เป็นมิตรกลับมา

“เสือก”

นั่นแหละครับ พุดสั้น ๆ ง่าย ๆ ได้ใจความ คุณนอนหลับเพื่อผม
 เองแหละ

ไอ้คิงหัวเราะหึ สีหน้าคล้ายจะชอบใจที่ถูกด่า (?) ก่อนจะหัน
 มาหาไอ้ไม้ที่ยืนเงียบอยู่ข้างผม

“มึงอะน้อง แดกไร”

“อะไรก็ได้ครับ” มันตอบด้วยเสียงทุ้มนุ่มแบบสุภาพบุรุษหลุด
 มาจากนิยาย ทำเอาผมรู้สึกว้าว ไอ้คิงที่พนาคำหยาบใส่น้องมันนี่โคตร
 กักขะ เห็นดังนั้นก็แอบบวกคะแนนให้น้องมันในใจ

ดูสุภาพ นิสัยดี หน้าตาดีเหมาะสมกับไอ้เอื้อ เพื่อนผมควร
 จะได้คนดี ๆ แบบนี้แหละ!

“จ๊นแดกเจ๊พร” ไอ้คิงสรุปพลางเดินนำเข้าไปในลิฟต์

ผมเดินตามเข้าไป ดันตัวเองไปอยู่ตรงมุมเพื่อให้ไอ้ไม้ได้ยืน
 ข้างไอ้เอื้อ เห็นแขนสองคนนั้นชนกันอันเนื่องมาจากพื้นที่แคบ ๆ ใน
 ลิฟต์

สปาร์กใหม่ละไอ้น้อง ขอบคุณพีชะติ

พวกผมเดินออกจากตึกไปยังโซนขายอาหารที่อยู่ใกล้ ๆ
 ตึกออฟฟิศ เนื่องจากแถบนี้มีออฟฟิศอยู่หลายที่ ปริมาณมนุษย์
 เงินเดือนผู้หิวโหยในยามเที่ยงจึงมากมายชนิดแทบจะกลายเป็น

เซอร์ไววัลชิงโต๊ะนั่งกินข้าว

“จะแตกไร เตียวกูไปสั่งให้” ผมพูดขึ้นเมื่อเราได้ที่นั่งเรียบร้อย
 ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะผลักไอ้ไม่ไปนั่งข้างไอ้เอื้อ แต่ไอ้คิงแม่งแย่งที่
 ไปก่อน น้องมันเลยต้องมานั่งข้างผมแทน

“กะเพราหมูกรอบพิเศษ ขอเผ็ด ๆ ไม่ใส่ถั้วฝักยาว ใส่ใบ
 กะเพรานิดเดียว บอกเจ้ขอเนื้อใส่มาในถ้วยน้ำซุบด้วย”

ไอ้คิงสั่งยาวเหยียดชนิดไม่เกรงใจความจำเพื่อน ทำเอาผม
 แทบอยากถึบมันให้หงายหลัง สั่งเองเลยใหม่ให้อ่านี่ เรื่องเยอะจริง
 ้วย!

“สุกี้แห้งทะเล” ไอ้เอื้อพูดขึ้นแล้วก้มลงโทรศัพท์ต่อ

“ไม่กินไรสั่งมา พี่เลี้ยงเอง”

“ข้าวผัดทะเลครับ แต่พี่เจตไม่ต้องเลี้ยงผมหรอก ผมเกรงใจ”
 เหมือนมืออระว่าเทวดาออกมาจากตัวมัน ผมแทบน้ำตาไหล ตั้งแต่
 เทรนเด็กมา ไม่เคยมีใครพูดมาก่อนว่าไม่ต้องเลี้ยงผมหรอกพี่ แม่ง
 มีแต่จะโกฏูทั้งนั้น เพิ่งมีไอ้น้องมันนี่แหละคนแรก

รู้จักเห็นอกเห็นใจเงินในกระเป๋าพี่ เป็นเด็กดีมาก ๆ

“เฮ้ยได้ใจ ให้ไอ้เจตมันเลี้ยงนั่นแหละ มึงเป็นเด็กในคอนโทรล
 มัน มันก็ต้องดูแลมึง้วย ไม่ต้องเกรงใจ”

“ถ้าอย่างนั้น...ขอบคุณมากนะครับพี่เจต”

ไอ้เหี้ย-คิง ผีตัวไหนจะปากมึงมาพูด!

ผมน้ำตาไหลอยู่ในใจพลาจส่งสายตาอาฆาตใส่ไอ้เพื่อนปากดี
 ที่ทำหน้าที่สื่อ แต่พอเหลือบมองไอ้ไม่ที่ยกมือไหว้อย่างมีมารยาท
 ใจผมก็อ่อนยวบ

เออ เลี้ยงเด็กมือเดียวคงไม่ตายหรอกกู ไม่ต้องแตกขานม
 ไข่มุกสักวันก็ได้

ผมเดินไปสั่งข้าวเจี๊ยะแล้วเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ระหว่างรออาหาร ผมก็เปิดประเด็นชักใช้สมาธิใหม่ขึ้นมา

“ไม้อายุเท่าไร”

“ยี่สิบเอ็ดครับ” มันตอบด้วยรอยยิ้มที่ฉาบความสุภาพไว้เต็มขั้นเช่นเคย

ผมเลิกคิ้ว เพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตัวเองแก่

ห่างกับพวกผมตั้งหกปี แม่โคตรเด็ก เด็กชนิดที่ว่าผมอยู่ปีหนึ่งแล้วน้องมันเพิ่งขึ้น ม. หนึ่งอะ...

แต่ยุคนี้อายุไม่ใช่อุปสรรค เทรนดี้กินเด็กกำลังมาแรง เทรนดี้โดนเด็กกินก็มาแรงพอกัน ไข่เอื้อก็ยังพิตเปรี๊ยะอยู่ ไข่ได้ ๆ ๆ

“แล้วพวกพี่...”

“ยี่สิบเจ็ดแล้ว”

“หน้าเด็กจังครับ” น้องมันพูด ไม่รู้ว่าตามมารยาทหรือเปล่า แต่ผมก็เออออไปด้วย

“มีเด็กมหา'ลัยมาทักเอื้อมันด้วยว่าเรียนที่ไหนตอนเราไปพับไข่ปะคิง”

“เออ แม่ตาถั่วแห้งกว่า”

“สัสคิง” ไข่เอื้อสบถโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์

ไข่คนดันเรื่องส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ ผมส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันไปมองไข่ไม้ที่นั่งข้าง ๆ น้องมันยิ้มให้ผม

“พี่เอื้อหน้าเด็กจริง ๆ ครับ พี่เจตก็ด้วย”

เฮ้ย มันรู้จักชมวะ เห็นว่าผมเป็นเพื่อนไข่เอื้อเลยคิดจะมาตีตี แล้วเข้าทางผมแน่นอน ดูออก!

“มันไม่ได้เด็กแค่น้ำหรวด ปัญญามันก็ด้วย มึงอย่าไปฟังมันมาก ไข่เจตมันเพี้ยน”

“ไอ้เหี้ย-คิง กูจะเอาเบอร์มิ่งไปขายให้กิกเก๋มิ่ง ให้มารูมแหกจนอยู่ไม่ได้เลย”

“นั่นกูก็เปลี่ยนเบอร์ใหม่ จบ” ไอ้คิงยิ้มแย้

ผมท่องพุทโธในใจไม่ให้แปลงร่างเป็นจา พนม โดดถีบหน้าหล่อ ๆ นั้น ก่อนจะหันไปชักไอ้คนที่นั่งข้าง ๆ ต่อ

“แล้วเราอะ มีแฟนยัง” ผมถามไอ้ไม้แบบไม่อ้อมค้อม ก่อนจะเชียร์เพื่อนให้ใครเราต้องเช็กให้แน่ใจว่าเพื่อนผมจะไม่ใช่ตัวสำรอง ผมแปลกใจเมื่อไอ้ไม้มันหัวเราะเบา ๆ ดวงตาดูเป็นประกายขึ้นในตอนทีพูด

“ยังไม่มีเลยครับ”

“ไม้ปะ หน้าตาดีขนาดนี้ไม่มีแฟนจริงดี?” ผมถามเสียงสูงแบบไม่อยากจะเชื่อ แต่น้องมันก็พยักหน้ายืนยัน

“ผมไม่ค่อยสูงลึงกับคนอื่นเท่าไร ออย่าว่าแต่แฟนเลยครับ ขนาดเพื่อนยังน้อยเลย”

“ใช่เหรวอะ เสือซ่อนเล็บปะมิ่งอะ” ไอ้คิงสอดปากขึ้นอีกครั้ง

“ไม่ครับพี่คิง ผมยังไม่มีแฟนจริง ๆ ครับ”

อาหารที่สั่งมาเสิร์ฟพอดี ผมรับจานผัดพริกแกงถั่วหมูของตัวเองจากเด็กเสิร์ฟกลางเอ่ยกัไอ้คิงไปด้วย

“มิ่งอย่าเอามาตรฐานตัวเองมาตัดสินดิ อย่าคิดว่าทุกคนจะชั่วเหมือนมิ่งดิอะ”

“ไอ้ห่านี่” มันเอ้อมมือมาปลักหัวผม แรงควายของมันเกือบทำผมหน้าทมลงจางชั่วคราว โชคดีที่ไอ้ไม้รั้งไหล่ผมไว้ทัน

“พี่เจตโอเคไหมครับ” น้องมันมองด้วยสายตาเป็นห่วง

ผมโบกไม้โบกมือเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร แล้วถีบขาไอ้เพื่อนเลวเป็นการเอาคืน ผมตักข้าวเข้าปากคำหนึ่ง เหลือบมองจานสุกี้ทะเล

ที่ไอ้เอื้อกำลังตักใส่ปากและข้าวผัดทะเลของไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ
รสนิยมคล้ายกันเนอะ กินของทะเลเหมือนกันปะ หรือไอ้ไม้
มันสั่งตามเพื่อนผมวะ...

ใช้เวลาไม่นานพวกผมก็จัดการอาหารตรงหน้าจนเรียบ ผม
เดินไปจ่ายเงินค่าข้าวตัวเองกับของไอ้ไม้ พลังเหลือบมองร้าน
ชาวมัธยมูกข้าง ๆ ร้านเจ็พร์ ก่อนจะมองเงินในกระเป๋าตาละห้อย

ขอโทษนะเบาหวาน เราคงต้องห่างกันวันหนึ่งแล้วละ

พวกผมเดินกลับออฟฟิศท่ามกลางแดดตอนเที่ยงของ
ประเทศไทยที่ร้อนจนไข่แทบสุก ไอ้เอื้อกับไอ้คิงเดินกลับแผนก ส่วน
ผมตั้งใจจะไปเดินร่อนรอบ ๆ ออฟฟิศสักรอบ ไม่ได้อยากจะเดินโชว์
ความหล่อของตัวเองแต่อย่างใด แต่เพราะมีลูกค้ามากมายรอให้ผม
ไปทำหน้าที่เป็นไลน์แมนส่งของให้เพื่อน ๆ ที่รักของผมอยู่ ผมก็ต้อง
ไปรับของตามประสานิดี (?)

แล้วนี่พีปองกลับมาจากกินข้าวยังวะ ไปทวงของเช่นตอนนี่
เลยดีไหม เพื่อจะทันแวนลงไปซื้อชาวมัธยมูกทาน

“พีเจตไม่กลับไปนั่งที่โต๊ะเหรอครับ” เสียงนุ่ม ๆ ทำให้ผมหัน
ขวับ ไอ้ไม้ยืนอยู่ข้างหลัง มองมาที่ผมที่ตั้งท่าจะเดินไปทางอื่นที่ไม่ใช่
แผนกไอที

“พีจะแวะไปหาเพื่อนหน่อย เรากลับไปนั่งที่โต๊ะก่อนก็ได้”

ไอ้ไม้พยักหน้ารับแล้วเดินจากไปอย่างเชื่องช้า

แกว่านี่มันดีวะ พุดอะไรก็มีคนทำตาม รู้สึกมีเพาเวอร์ใจไม่รู้อ
ไอ้เจตถูกใจสิ่งนี้มากครับ!

ผมเดินไปรับของจากพวกเจ้าประจำที่รออยู่ ไม่ลืมไปเกริ่น ๆ
ทวงค่าจ้างกับพีปอง พีแก็กยื่นแบงก์ร้อยมาให้แบบเสียไม่ได้ ผมเลย
ได้เดินยิ้มกลับแผนกพร้อมชาวมัธยมูกที่เพิ่งลงไปซื้อมาอย่างอารมณ์ดี

“หุ้ยยย มีคนฝากของมาให้คิงอีกแล้ว ฮอตจริง ๆ เลยสามมีเจ๊เนี่ย” เจ๊ฝ่ายส่งเสียงขึ้นเมื่อผมวางกล่องคุกกี้ลงบนโต๊ะไอ้คิงที่นั่งเล่นเกมอยู่

มันเหลือบมามองกล่องคุกกี้แวบหนึ่ง “จากใครอีกวะ”

“น้องฟ้าใสการตลาด”

“อ้อ คนนั้นก็น่ารัก”

“เห็นบอกว่าน่ารักทุกคน แล้วเมื่อไหร่จะเลือกสักคนล่ะพี่คิง” ไอ้กัน รุ่นน้องโปรแกรมเมอร์คนเซอร์ประจำแผนกเอ่ยถามขึ้น มันยกมือขึ้นลูบที่ท้องตัวเองพลางปน “พี่แม่งได้ของฝากทุกวัน ไหนจะของพี่เอ้ออีก ขนมหเต็มแผนกจนจะกินกันไม่ทันแล้วนะ”

“บ่นมาก มีของกินไม่ดีหรือไง” ตัวต้นเหตุส่งเสียงเนือยโดยไม่ละสายตาจากเกมที่กำลังเล่น

“มันก็ดี แต่พวกผมกินจนอ้วนแล้วเนี่ย”

“ใช่ พวกพี่กินกันจนเพละหมดแล้ว โดยเฉพาะไอ้เจตเพื่อนมึงอะ” พี่บาส หัวหน้าแผนกส่งเสียงขึ้น ทำเอาคนถูกพาดพิงอย่างผมร้อนตัวขึ้นมาทันที

“ผมเปล่าเพละเลยเหอะ หนูยังดีอยู่เลย”

“พี่เจตชอบกินขนมหวานเหรอครับ” ไอ้ไม้ถามตอนที่ผมเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ดวงตาของมันดูสนใจใคร่รู้

ไอ้เนี่ยมันเก็บรายละเอียดจะหาทางเอาใจผมอยู่แหง ๆ เอาเถอะ ผมจะช่วยสงเคราะห์หน่อยก็ได้

“เออ พี่ชอบกินของหวาน กินได้หมดอะ แต่ชอบที่สุดคือออริจินัล เกลซ ของคริสปีครีม” ผมระบุยี่ห้อของที่ชอบกินเสร็จสรรพพร้อมนี้กระหึ่มในใจ

กูระบุขนาดนี้แล้ว น้องมึงควรรู้แน่ครับว่าจะหาอะไรมารวม

ให้เร็วหน่อยก็ดี พี่ไม่ชอบคนชักช้า

“ผมจะจำไว้ นะครับ” น้องมันยิ้มให้

ผมพยักหน้าหงึก ๆ พยายามปิดซ่อนความตะกละของตัวเอง ด้วยการหันไปเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ทำงานต่อ

งานช่วงบ่ายผ่านไปอย่างรวดเร็ว น้องมันเก่งอยู่แล้ว ผมเลยแทบไม่ต้องสอนอะไร แค่ให้ความเห็นเวลามันถามเฉย ๆ ไม้มันก็หันมาขอคำแนะนำผมสลับกับไอ้เอื้อ ด้านเพื่อนผมก็พูดกับน้องมันมากขึ้นกว่าเมื่อเช้า และไอ้ไม่เองก็ดูจะเกร็งน้อยลง ปฏิเสธไม่ได้จริง ๆ ว่าตอนเห็นมันสองคนนั่งข้างกันแล้วดูดีใจหาย แบบพวกคู่วักเน็ดไอดอลในไอจีอะไรทำนองนั้น ผมเลยวานให้เอื้อมันช่วยดูงานน้องให้แล้วหันมาจดจ่อกับงานตัวเองที่กำหนดเดดไลน์ตอนห้าโมงเย็น และแล้วก็ถึงเวลาเลิกงาน

“กลับบ้านนน” ผมส่งเสียงอย่างมีความสุข เหยียดแขนขาเต็มทีเมื่อนาฬิกาที่หน้าจอคอมพิวเตอร์บอกเวลา 17.30 น. ลุกขึ้นเก็บเครื่องมือทำมาหากินของตัวเองใส่กระเป๋าเตรียมตัวกลับบ้านคนโต

โชคดีมากที่แผนกผมไม่มีมนุษย์ประเภทมานั่งจ้องจับผิดคนอื่นว่า เอ๊ะ ทำไมกลับบ้านตรงเวลา ไม่ขยันเลยนี่หว่า เหมือนที่ออฟฟิศอื่นเขามีกัน เพราะต่างคนต่างก็อยากกลับบ้านกันหมดนั่นแหละ ใครจะอยากอยู่ทำล่วงเวลาระ ขยันไปเงินเดือนก็ไม่เห็นจะขึ้น สู้กลับบ้านไปหาลูกหาฝั้วหาเมียดีกว่า หรือใครจะไปหาคนอื่นก็ตามสบาย

ส่วนมนุษย์โสดอย่างผม เลิกงานแล้วส่วนใหญ่ก็จะกลับไปนอนเปื่อยดูเน็ตฟลิกซ์ที่ห้อง บางวันถ้าขยันและเป็นช่วงต้นเดือนก็จะไปกินข้าวที่ร้านอาหารในห้าง บุฟเฟ่ต์บ้างอะไรบ้างตามแต่เงิน

ในกระเป๋าจะอำนวยความสะดวก บางครั้งไอ้คิงกับไอ้เอื้อก็ไปกับผม แต่ถ้าช่วงไหนพวกมันมีคนควง ผมก็ขายเดี่ยวแบบหล่อๆ ไปพักหนึ่ง

ส่วนช่วงนี้เหมือนพวกมันจะไม่มีใครกันทั้งคู่ แต่ผมไม่มีเงินในกระเป๋า โครงการบุฟเฟต์ก็เลยต้องพับเก็บไว้ก่อน

“ไปไม้ กลับบ้านได้แล้ว” ผมตบไหล่ไอ้ไม้ที่นั่งอยู่

น้องมันเปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ยกมือไหว้ลาพวกพี่ๆ ในแผนกที่ทยอยกันเดินออกจากห้อง ผมเดินไปรอเพื่อนสองคนตรงหน้าประตู โดยมีไอ้ไม้เดินตามมาเหมือนลูกหมาเชื่องๆ

“บ้านพวกพี่อยู่ไหนกันเหรออครับ” น้องมันถามระหว่างที่พวกเรากำลังเดินไปที่ลิฟต์

“คอนโดไอ้คิงอยู่แถวสีลม ของไอ้เอื้ออยู่สาทร ส่วนของพี่อยู่ลาดกระบังนุ่น” ผมบรรยายความจริงไอ้คอนโดที่ผมอยู่มันเป็นของพี่ชายผมซื้อทิ้งไว้แล้วไม่มีใครมาเช่า พี่เจ็ทก็เลยยกให้ผมอยู่แทน ประหยัดค่าเช่าห้องไปได้อย่างหนึ่ง

“แล้วพี่เจ็ทมาทำงานยังไงครับ”

“นั่งแอร์พอร์ตลิงก์มาต่อรถไฟฟ้าไง แต่ต้องตื่นเช้าหน่อย คนมันเยอะ”

“คอนโดผมก็อยู่ลาดกระบัง” ไอ้ไม้พูดพลางส่งยิ้มให้ผมขณะเอ่ย “ผมมีรถครับ ไหนๆ ก็กลับบ้านทางเดียวกัน ให้ผมไปส่งทุกวันก็ได้นะครับพี่เจ็ท”

“เฮ้ย ไม่เอาๆ เกรงใจ” ผมตาโต ในใจนึกถึงกับความลงทุนของไอ้เด็กนี้ แมงตั้งใจจะเข้าทางผมอย่างแนวแน่สุดๆ ถึงขนาดบอกว่าจะไปรับไปส่งทุกวันเลยเนี่ยนะ

เห็นหน้าใสๆ แต่ท่าทางจะร้ายเซ่ย้อย นี่มีงกะตี่ซีเพื่อนเขาตั้งแต่วันแรกที่เจอเลยเหรออวะ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ยังไงก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว ผมไปส่งได้ครับ”

“แต่พี่ว่า---”

“ไปดิเจต มึงชอบบ่นว่าคาร์ตไฟฟ้ามันแพงไม่ใช่หรอ นี่ไงประหยัดคาร์ต” ไอ้คิงพูดสิ่งที่อยู่ในใจผมออกมาหน้าตาเฉย

ไอ้ประหยัดอะก็ใช่ แต่กูก็มีสามัญสำนึกไหมครับเพื่อน อยู่ๆ จะให้หน้าด้านไปเกาะน้องมันได้ไง เด็กมันยังไม่ได้ทำงานเลยด้วยซ้ำ

“นะครับพี่เจต” ไอ้ไม่มันย่ำ ยืนส่งยิ้มแบบลูกหมาชื่อ ๆ มาให้

“จ้ะวันนี้ขอติตรรถไปหน่อยแล้วกัน ชอบใจมาก” สุดท้ายผมก็แพ้ความพยายามของน้องมัน ปกติช่วงแรกคนที่ปิ้งเพื่อนผม ส่วนใหญ่ก็จะทริตคนกลางแบบผมดีสุด ๆ แบบนี้แหละ แล้วอีกไม่นานมันก็จะเริ่มแสบ ๆ ให้ผมช่วยติดต่อเพื่อนให้ ผมเจอแบบนี้มาเยอะ แต่ก็ไม่เคยเจอถึงขั้นบอกว่าจะไปส่งทุกวันแบบไอ้เด็กนี้เหมือนกัน

“เจอกันพรุ่งนี้” ไอ้เอื้อพูดขึ้นพลางเดินแยกไปที่รถตัวเอง เช่นเดียวกับไอ้คิง

ผมโบกมือลาเพื่อนแล้วหันมาหารุ่นน้องที่อยู่ข้าง ๆ น้องมันชี้มือไปทางลานจอดรถอีกด้านที่อยู่ข้างตึก

“รถผมอยู่ทางนี้ครับ” มันพูดแล้วเดินนำผมไปที่รถตัวเอง

ผมมองแผ่นหลังกว้างของไอ้เด็กข้างหน้าพลางคิดในใจ

ลงทุนหนักไม่เบา ท่าทางจะชอบไอ้เอื้อมาก แต่มึงทำดีด้วย ถูกคนแล้วละน้อง ไว้พี่เจตคนนี้จะช่วยเชียร์มึงให้ไอ้เอื้อฟังเอง!

คนช่างเทกแคร์

ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ ตอนที่ไอ้คิงบอกให้ผมติดรถไอ้ไม่ไป กลับทุกวัน ผมยังนึกด่ามันในใจว่าทำไมแม่งโคตรเห็นแก่ตัว ผมเป็นผู้ใหญ่นะ จะให้ไปเกาะเด็กที่ยังไม่มีรายได้เป็นของตัวเองเพื่อประหยัดค่ารถได้ยังไง แต่พอเดินมาถึงรถเท่านั้นแหละ ผมถึงได้รู้ว่าก่อนจะเห็นใจไอ้ไม่ ผมควรจะเห็นใจตัวเองเป็นอันดับแรก

“...คันนี้เหวอ”

“ใช่ครับ เชิญเลยครับพี่เจต”

เสียงปลดล้อกรุดดังขึ้น ผมมองหน้าไอ้ไม่สลับกับรถ BMW สีดำรุ่นไหนไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ คือชาตินี้ผมคงไม่มีปัญญาซื้อแน่ๆ

ผมนี่มันโง่จริงๆ ดูจากหน้าตาผิวพรรณก็น่าจะรู้แล้วว่าไอ้นี้มีเงินลูกบ้านคนรวย เผลอๆ ค่าขนมมันแต่ละเดือนก็น่าจะมากกว่าเงินเดือนผมด้วยซ้ำ แล้วเมื่อกี้ก็จะเห็นใจมันไปทำไมวะเนี่ย

ผมถอนหายใจแล้วเดินตามไปที่รถ คิดในใจว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ยิ่งแม่งก็มีเงินเติมน้ำมันแน่นอน ช่วงสิ้นเดือนเหมือน

สิ้นใจเพราะเงินใกล้จะหมด ผมก็สามารถขอติดรถกลับบ้านได้โดยไม่ต้องรู้สึกผิดใดๆ รวยแล้วก็ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานจนๆ แบบที่เหนื่อยเถอะน้อง อย่างน้อยๆ ก็ถือเป็นค่าสอนงานให้อะนะ แม้จริงๆ แล้วกฎแทบจะไม่ต้องสอนอะไรมึงเลยก็เถอะ

“รถสวยเนอะ” ผมพูดในขณะที่ยึดตัวเองเข้าไปนั่งที่เบาะข้างคนขับแล้วดึงประตูปิดแบบทะนุถนอมขั้นสุด เงินเดือนผมน้อยนิดขนาดรทธรรมดายังไม่มีปัญญาจ่ายค่าซ่อมเลย นับประสาอะไรกับรถหรู ยิ่งไงผมก็ต้องเซพตัวเองไว้ก่อน...

“ประตูปิดไม่สนิทครับพี่เจต”

อะ รุนแรงขึ้นมานิดหนึ่งก็ได้วะ

ผมดึงประตูปิดอีกครั้งแล้วคาดเข็มขัดนิรภัย นั่งตัวตรงแหงนมองไปข้างหน้าในระหว่างที่ไอ้ไม้สตาร์ทรถ ก่อนรถจะเคลื่อนออกไปเผชิญหน้ากับการจราจรที่โคตรพ้อโคตรแม้โหดร้ายของกรุงเทพฯ ในเวลาเลิกงาน

“พี่เจตฟังเพลงใหม่ครับ” น้องมันถามขึ้น

ผมพยักหน้า ไม่นานเสียงเพลงสากลก็ดังคลอขึ้นเบาๆ ผมมองสำรวจภายในของรถที่ดูหรูหรากว่าคันอื่น ๆ ที่เคยนั่งมาแล้วถามอย่างอดไม่ได้ “นี่รถเราหรอ”

“ของพี่ชายครับ เสียให้ผมยืมมาขับ” น้องมันตอบ เล่นเอาผมยิ่งเกร็งหนักไปกว่าเดิม

ไอ้เจตเอ๊ย มึงอย่าไปทำอะไรให้รถเขาสึกหรอเด็ดขาดนะเว้ย!

“แล้วบ้านมีพี่น้องกี่คน”

“สองคนครับ ผมมีพี่ชายอยู่คนเดียว พี่เจตล่ะครับ”

“สามคน มีพี่ชายคน น้องสาวอีกคน พี่เป็นคนกลาง”

“ดีจังเลยครับ ผมเองก็อยากมีน้องบ้าง แล้วพี่น้องพี่เจตอายุ

เท่าไรแล้วครับ”

“พี่เจ้ทสามสิบแล้ว แต่งงานไปเมื่อปีก่อน ส่วนไอ้แจนยี่สิบห้า เบญจเพสพอดี”

“ใกล้กันอยู่นะครับ ผมกับเฮียผมห่างกันตั้งสิบสี่ปี ผมเป็น ลูกหลงนะ”

บทสนทนาระหว่างผมกับไอ้ไม้อายุเหี้ยยเหมือนรถที่ติดอยู่ บนถนน ผมค้นพบว่าไอ้เด็กนี้เป็นคนที่คุยด้วยแล้วไม่รู้ลึกถึงความ อึดอัดแม้จะเพิ่งเจอกันแค่วันเดียว มันยิ้มเก่ง ขวนคุยก่ง ไม่ว่าจะ พุดเรื่องอะไรมันก็ดูจะให้ความสนใจไปหมด ผมมันก็พวกบ้าจี้ไง พอ มีคนสนใจเรื่องที่ผมพูดก็เลยพล่ามยาวเหี้ยย จนถึงตอนที่ลงจาก ทางด่วน ผมก็รู้สึกว่ไอ้ไม้มันรู้จักประวัติผมมากกว่าพวกเพื่อนที่ ทำงานด้วยกันมาสี่ปีซะอีก

สกิลการชวนคุยของไอ้เด็กนี้ไม่ใช่เล่น ๆ มาแนวนี้ต้องจีบสาว เก่งซัวร์ ผมไม่อยากจะเชื่อที่มันบอกว่าตอนนี้ยังไม่มีแฟนเลยจริง ๆ

“ไม้อ้อ พี่ถามจริง ๆ นะ ยังไม่มีแฟนจริงอะ” ผมถามขึ้นใน ระหว่างที่รถจอดติดไฟแดงอยู่ตรงสี่แยก

“ไม่มีครับ ตอนนี้อยู่โสด” มันคงเห็นว่าผมทำหน้าที่เหมือนไม่ อยากจะเชื่อเลยหัวเราะออกมาเบา ๆ “ทำไมมองผมแบบนั้นล่ะครับ”

“ก็ใครจะไปเชื่อวะ หน้าตาดี มีรถขับแบบนี้ จะไม่มีแฟนได้ไง คนที่มหาลัยตาถั่วกันหมดหรือ? หรือว่าเพิ่งเลิกกับแฟน?”

“ผมมีแฟนครั้งสุดท้ายตอน ม. หก ครับ พอเข้ามาหา'ลัยก็ ไม่ได้คบใครอีกเลย” สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ไอ้ไม้อ้อ เหี้ยยบังคับเร่งให้รถออกตัวไปข้างหน้าในระหว่างที่เสียงนุ้ม ๆ ยังเอื่อย ต่อไป

“ความจริงก่อนหน้านี้อ้อผมไม่ได้คิดเรื่องพวกนี้ แต่ตอนนี้

ก็เริ่มสนใจบ้างแล้วครับ”

ผมรู้สึกเหมือนว่าดวงตาคู่นั้นดูเป็นประกายมากขึ้นตอนที่มันเหลือบมามองผมที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คำพูดกับแวตตาแบบนั้นทำให้ผมหรีตาลง เกริ่นมาขนาดนี้แปลว่ามันกำลังจะเริ่มแล้วสินะ

ผมสูดลมหายใจลึก ๆ เตรียมตัวรับ จากประสบการณ์มากมายของผม ฟันธงได้เลยว่าคำถามต่อไปมันจะต้องถามว่าไอ้เอ๋อมีแฟนหรือยังแน่นอน

“แล้วพี่เจตมีแฟนหรือยังครับ”

“ไม่มี ตอนนี้อยู่คนเดียว---”

เอ๊ะ!

ผมขมวดคิ้ว ทวนคำถามในหัวแบบงง ๆ

เมื่อก็มันถามถึงใครนะ

“เราถามพี่ว่าอะไรนะ”

“ผมถามว่าพี่เจตมีแฟนหรือยังครับ” ไอ้ไม่พูดขึ้น รอยยิ้มของมันยังดูแสนสุขภาพเช่นเดิม

“อ้อ...เอ๋อ...ไม่มีอะ” ผมนั่งเอ๋ออยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบไป คล้ายจะได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ในลำคอของอีกฝ่าย หรือบางทีผมอาจจะหูแว่วไปเอง คงจะเป็นเสียงดนตรีในเพลงซะมากกว่า

ไอ้ไม่ไม่ได้ชวนผมคุยต่อหลังจากนั้น ผมเองก็ชักเริ่มคอบแห้งเลยต้องหุบปาก ในรถเลยเหลือแต่เสียงเพลงที่ตั้งคlobberไม่ให้บรรยากาศดูเงิบเกินไป ตอนแรกตั้งใจจะให้น้องมันไปส่งผมลงที่ตลาดใกล้ ๆ คอนโดแล้วนั่งมอไซค์วินต่อไปเอง แต่ไอ้ไม่ก็ยังตั้งต้นจะไปส่งผมถึงที่จนได้

เกรงใจนะ แต่ก็ดีครับ ประหยัดค่ารถได้ตั้งยี่สิบบาท

“จอดข้างหน้านี้ ๆ เดี่ยวพี่เดินเข้าไปเอง” ผมชี้ให้น้องมันจอด

รถส่งผมลงข้างฟุตพาทก่อนถึงคอนโด

“ไอ้ไม้ชะโงกหน้ามองเข้าไปด้านในก่อนจะหันมาถาม “พีเจต พักที่นี่หรือครับ”

“ใช่”

“บังเอิญจังครับ คอนโดผมอยู่ฝั่งตรงข้ามพีเลย” มันชี้มือไปยัง คอนโดอีกแห่งที่อยู่คนละฝั่งถนน เกี่ยวกับคอนโดของผมไปไม่มาก

“เออ บังเอิญจริงวะ ยังไงก็ชอบใจมากที่มาส่ง ฟรังก์นี้เจอกันนะ”

“ปกติพีเจตไปทำงานก็โมงครึ่ง” น้องมันถามขึ้นระหว่างที่ผม กำลังปลดสายเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวเตรียมจะลงจากรถ

“ออกจากบ้านหกโมงครึ่ง ช้ากว่านั้นคิววินมอเตอร์ไซค์มัน จะยาวมาก ทำไมอะ”

“พีเจตไปกับผมก็ได้ครับ เดี่ยวผมมารับ”

“เฮ้ย ไม่เอาๆ” ผมรีบปฏิเสธแบบจริงจังสุดชีวิต แค่คิดรถ กลับบ้านก็เกรงใจแล้ว นี่ยังจะมารับผมไปทำงานด้วยกันอีก ถ้าผม ตอบตกลงคงดูแล่สุด ๆ ถึงผมจะถือคติประหยัดเงินมากขนาดไหน แต่ก็ยังไม่แอดวานซ์ขนาดนั้นหรอกนะ

“ไม่ต้องขนาดนั้นหรอก พีเกรงใจ ต่างคนต่างไปดีแล้ว จะได้ ไม่ต้องรอกันด้วย”

“ผมไม่ลำบากเลยครับ อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง ผมมารับพีได้ พีจะ ได้ไม่ต้องไปเสียเวลารอคิวรถด้วย”

“แต่---

“ไปด้วยกันเถอะครับ ยังไงผมก็ต้องมาทางนี้อยู่ดี ไม่ใช่ว่าต้อง ขับรถย้อนไปย้อนมา พีไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ” ไอ้ไม้คะยั่นคะยอ ผมซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “ก็ได้ ๆ ชอบใจมาก”

“นั่นผมขอเบอร์พีไว้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวฟรังก์นี้จะได้โทร.

หา” น้องมันหียบโทรศัพท์ยื่นให้ผมกดเบอร์ตัวเองลงไป ไม่กดโทร. ออกยิ่งเข้าเครื่องผม ก่อนจะเก็บโทรศัพท์พาลงยืม

“เจ็ดโมงผมมารับนะครับ เตียวโทร. หาอีกที”

“โอเค พี่ไปก่อนนะ”

“ครับ” ใส่มั้ยกมือไหว้

ผมยืนมองตามรถบรรทุกที่ตัวเองเพิ่งลงมา หัวคิ้วยื่นเข้าหากันอย่างใช้ความคิดขณะเดินเข้าไปในคอนโด

แมงจะดีกับคนที่เพิ่งรู้จักได้แค่วันเดียวเกินไปหน่อยไหม ผมว่าที่มันทำแบบนี้คงเพราะจะหาทางตีสนิทผมแน่ ๆ ก่อนหน้านี่ก็ล้วงข้อมูลผมไปเพื่อจะรู้ว่าผมเป็นคนแบบไหน ชอบหรือไม่ชอบอะไรทำดี ๆ ด้วยเข้าใจ พอถึงเวลาที่อยากจะขอความช่วยเหลือผมจะได้ปฏิเสธไม่ออก ต้องใช่แน่ ๆ เจตเอ๊ย มึงนี่มันอัจฉริยะอีกแล้ว!

ผมยิ้มอย่างภาคภูมิใจกับความฉลาดของตัวเอง แหม จะไม่รู้ได้ยังไง ผมเจอเรื่องแบบนี้มาเป็นสิบ ๆ ปี บางคนก็แผนสูงแบบไอ้ที่นี่แหละ เชื้อเถอะ อีกวันสองวันมันจะเริ่มถามข้อมูลไอ้เอื้อจากผมแล้วหลังจากนั้นก็ขอเบอร์หรือไม่ก็ให้ช่วยพูดเชียร์ให้ จะมาเนียนขนาดไหนก็หลอกไอ้เจตไม่ได้หรอกนะครับ

ผมทิ้งตัวลงนอนเอกเขนกบนโซฟาทันทีที่ถึงห้อง หียบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดูพลาจเมมเบอร์ไอ้ไม่ลงไป กดเข้าไลน์ดูรายชื่อเพื่อนที่ถูกเพิ่มอัตโนมัติ รูปโปรไฟล์มันเป็นรูปโทนขาวดำถ่ายแบบอาร์ต ๆ ยืนหันหลังให้กล้อง

ขนาดเห็นแค่หุ่นแมงยังดูดีอะ พระเจ้าจะลำเอียงไปปะเนี่ย

ผมวางโทรศัพท์ลงแล้วแหงนมองเพดาน ก่อนจะหลับตาลงอย่างสบายใจ ช่วงนี้คงประหยัดค่ารถไปได้เยอะ เออ ดีวะ

ชีวิตผมช่วงนี้แสนจะสุขสบายเพราะไอน้องไม่มันทำตาม ที่ลั่นวาทาเอาไว้ว่าจะมารีบมาส่งผมทุกวัน ผมได้นอนตื่นสายกว่า เดิมครึ่งชั่วโมง ไม่ต้องไปรอคิววินมอเตอร์ไซค์ยาวเหยียดที่หน้า คอนโด ไม่ต้องไปเบียดเสียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้าที่ขัดข้องแม่งทุก สามวัน ในส่วนของการสอนงานนั่น ด้วยความที่ไอน้องไม่เก่งอยู่แล้วผม เลยแทบไม่ต้องสอนอะไร แค่อคอยให้คำแนะนำเพิ่มเล็ก ๆ น้อย ๆ กับงานที่มันทำ ซึ่งก็คืองานผมที่โยนไปให้นั้นแหละ แล้วงานมันก็ เนียบแบบที่ผมไว้ใจได้ไม่ต้องคอยมานั่งดูให้บ่อย ๆ ตอนนี่เลยกลายเป็นว่าผมสบายสุดในทีมเพราะมีไอน้องคอยช่วยงาน

อยากจะกราบไอน้องสักครั้งที่ยังมันโยนน้องมาให้ผม วัน ก่อนผมไปบอกมันว่ามึงอย่าเปลี่ยนใจเอาไอน้องกลับไปดูแลเองนะเว้ย ให้แล้วให้เลย ผิดคำพูดเดี่ยวชาติหน้าเกิดเป็นหมานะ ไอน้องมันก็ ขำเลื่อมองผมทีหนึ่งแล้วพูดสั้น ๆ

“เพื่อเจ๊อ”

รู้สึกเหมือนโดนด่า แต่ถึงแบบนั้นผมก็โล่งใจ เพราะมันแปล ว่าไอน้องจะไม่เกิดหน้ามีตมาคว่าไอน้องกลับไปดูแลเองแน่นอน แต่ น้องมันจะเสนอตัวไปช่วยเพื่อนผมแล้วทั้งผมหรือเปล่านี่สิ อันนี้ ก็ต้องลุ้นกันต่อไป

วันนี้เป็นวันแรกนับตั้งแต่ไอน้องมาฝึกงานที่ผมต้องอยู่ทำโอที เพราะโดนพี่บาสโยนงานร้อนชนิดร้อนกว่าน้ำซุ๊ปในหม้อชาบูมาให้ เป็นงานออกแบบโปสเตอร์ลดราคาสินค้าประจำปีซึ่งความจริงแล้ว เป็นของพี่มิ่งคล แต่พี่แม่งเล่นกลางานติดกันสองวัน ทั้งที่วันแรกที่ไม่ มาพี่แกก็ลาไปแล้ว โทร. ไปก็ปิดเครื่อง ไม่มีทำที่จะโผล่หัวกลับมา แล้วโปสเตอร์ก็จะต้องส่งให้ฝ่ายโปรแกรมอัปเดตเว็บบริษัทคืนนี่ตอน เทียงคืน ความขวยเลยมาตกที่ไอน้องผู้ว่างงานต้องนั่งตาเหลือก

ทำให้

ผมก็ไม่ได้อยากจะว่าอะไรพี่บาสหรอกนะ แต่ผมนั่งว่างอยู่
ก่อนวันไม่รู้จ๊กบอก ดันมาบอกเอาตอนสี่โมงเย็น พอผมถามว่าทำไม
พี่ไม่บอกตั้งแต่เช้า พี่บาสก็ตอบกลับมาสั้น ๆ

“โทษทีเจต งานมันแยอะ พี่ลืมนะ”

ก็ายดีครับ โอเค วันเกิดพี่ผมจะซื้อแปะก๊วยกับน้ำมันดับปลา
ให้เป็นของขวัญก็แล้วกัน

โชคดีที่วันนี้ผมไม่ต้องนั่งเหงานั่งงานอย่างเดียวดายเพราะมี
ไอ้คิงที่ต้องนั่งกับก๊วยบริษัทกับไอ้เอื้อที่ยังทำงานตัวเองไม่เสร็จ
อยู่เป็นเพื่อน อย่างน้อยผมก็ไม่ต้องกังวลว่าตึก ๆ จะโดนผีหลอก
ตายคาออฟฟิศอยู่คนเดียว คือบริษัทผมมีเสียงลือเสียงเล่าอ้างเรื่อง
มีผีนะ ผมก็ไม่เคยเจอหรอก แต่อะไรที่มองไม่เห็นมันก็น่ากลัวทั้งนั้น

อย่างน้อยถ้าผมโดนผีหลอกแล้วซอกไป ก็ยังมีคนهامไป
โรงพยาบาล หรือไม่ก็ไม่ได้ตายแบบเหงา ๆ คนเดียว สบายใจจริง ๆ

“ไม๊ วันนี้นักกลับไปก่อนเลยนะ ไม่ต้องรอ พี่อยู่ทำไอ” ผมบอก
ไอ้ไม๊เมื่อคนอื่น ๆ ในแผนกเริ่มเก็บข้าวของเพราะถึงเวลาเลิกงาน

ไอ้ไม๊เดินมาชะเง้อมองจอคอมพิวเตอร์ที่กำลังรีทัชรูปอยู่แล้วถาม
“เหลืออีกเยอะไหมครับ”

“เหลืออีกสามอัน กว่าจะเสร็จคงสักสองทุ่มโน่น ชัรบถกลับ
ดี ๆ ละ”

“ให้ผมช่วยไหมครับ” น้องมันถาม

ผมรีบโบกมือ “จะอยู่ทำไม กลับไปเหอะ เดี่ยวพี่ทำเองเว้ย”

“อยู่ด้วยกันช่วยกันทำหลายคนจะได้เสร็จไว ๆ ไงครับ”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ มองน้องมันที่ยืนอยู่ข้างผมแบบไม่มีทีท่า
จะขยับไปง่าย ๆ ด้วยความแปลกใจ ก่อนที่เสียงรวิศีย์บอร์ตจากโต๊ะ

ข้าง ๆ จะทำให้ผมถึงบางอ้อ

ที่มันพูดว่าอยู่ด้วยกันหลาย ๆ คนนี่คงหมายถึงไอ้เอื้อลินะ
สองสามวันมานี้ก็เห็นมันคุยกันมากขึ้นด้วย มันอยากอยู่ต่อเพราะ
มีเอื้ออยู่ด้วยแหง ๆ

“ให้ผมช่วยนะครับ พี่เจต”

น้องมันพูดแบบนี้ผมเลยไม่ขัดศรัทธา

“ตามใจ”

ไอ้มันนั่งลงบนเก้าอี้เปิดโปรแกรมขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเตรียมตัว
ทำงานพลางยิ้มน้อย ๆ ผมเหล่มองไอ้เอื้อที่นั่งทำงานไม่รู้เรื่องก่อน
จะลอบยิ้ม

นี่ถ้าผมไม่ฉลาดคงดูจุดประสงค์ไอ้มันไม่ออกแน่ ๆ ว่าทำดี
กับผมขนาดนี้เพราะอะไร แล้วผมก็ไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำที่จะขัดขวาง
ความรักคนอื่น อะไรที่ไม่เหลือปากว่าแรงพอจะช่วยเด็กมันได้ผม
ก็ทำให้อยู่แล้ว

จะว่าไปไอ้มันนี่ก็ดูแลคนเก่งเหมือนกัน ขนาดกับคนกลาง
อย่างผมยังเทกแคร์ดีชิบหาย แล้วกับเมียจะขนาดไหน ไม่ใช่ว่า
มันทำให้ผมสบายจนเคยตัว พอได้คุยกับไอ้เอื้อแล้วเฉดหัวผมทั้ง
แบบนี้ผมกลายเป็นหมาเลยนะ

ผมพลอหลับตาเมื่อนึกมาถึงตรงนี้ ในบรรดาคนที่มาจีบคน
รู้จักของผม มีหลายคนที่เข้าหาผมด้วยการใส่ใจและดูแลเป็นอย่างดี
ในตอนแรก พอบรรลូវัตถุประสงค์แล้วก็หายหน้า บางคนทำเหมือน
ไม่เคยรู้จักผมเลยด้วยซ้ำ มันทำให้ผมรู้สึกเศร้า

เหมือนผมเป็นแค่ของอย่างหนึ่งที่พอหมดประโยชน์แล้วก็ถูก
โยนทิ้ง ไม่ได้รับการเหลียวแลอีก

“ไม๊ สรุปรมึงอยู่จริงดิ”

เสียงไอ้คิงทำให้ผมหลุดออกจากความคิดของตัวเอง ผมเงยหน้ามองจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง พยายามตั้งสมาธิให้จดจ่อกับงานตอนที่ไต่ยีนไอ้ไม้ตอบ

“ครับ”

“คนดีสิส มึงเขียนเว็บเป็นปะวะ มาช่วยกูแก้บั๊กหน่อย”

“ไม่เป็นครับพี่คิง ขอโทษนะครับ”

“นั่งทำงานเจียบ ๆ ไปเลยมึง อย่ายุ่งกับเด็กกู” ผมรีบออกตัวปกป้อง

ไอ้คิงส่งเสียงฮือพลางเหลือบไปมองไอ้เอื้อที่นั่งหันหลังทำงานอยู่เจียบ ๆ แล้วพูดขึ้น

“กูมีปากทำไมจะพูดไม่ได้ครับ จะให้กูนั่งเป็นใบ้ทั้งวันแบบไอ้เอื้อหรือไง อึดอัดตายห่า”

“กูจะเจียบทั้งวันแล้วมันหนักส่วนไหนของมึงไม่ทราบ” เสียงเย็น ๆ ของคนถูกพาดพิงดังขึ้นทันที แต่ไอ้คิงดันยกมูมปากขึ้นหน้าตาดูพึงพอใจระหว่างที่หมุนเก้าอี้กลับไปทำงานต่อ

บางครั้งผมก็สงสัยจริงๆ ว่าทำไมไอ้คิงถึงชอบเหยยไอ้เอื้อนักแม่งเป็นมาไซค์สิมปะวะ โดนด่าแล้วสบายใจจ้ะหรือ พิลึกคน

“ให้ผมร่างใหม่เลยไหมครับ หรือให้เอาคล้ายแบบของพี่”

“ร่างใหม่เลย ๆ แต่ขอพื้นหลังโทนขาว เพราะอันนี้ทำสีเข้มไปแล้ว” ผมตอบ

น้องมันพยักหน้ารับรู้แล้วเริ่มลงมือทำทันที ผมเบนสายตากลับมาที่งานบนจอคอมพิวเตอร์เพื่อเร่งมือในส่วนของตัวเอง

เพราะมีคนอยู่ช่วยงานจึงเสร็จเร็วกว่าที่คิดไว้ ผมกับไอ้ไม้ได้ปิดคอมพิวเตอร์กลับบ้านตอนทุ่มครึ่ง โชคดีที่ตอนนี้มีพี่แกรีรับบริการส่งอาหารถึงที่ ผมเลยไม่ต้องทนหิวรอให้งานเสร็จถึงจะได้ลงไปซื้อข้าว

ตอนแรกผมจะช่วยไอ้เอื้อทำงานต่อ แต่มันบอกว่าอีกนิดเดียวก็เสร็จแล้ว ผมกับไม้จึงเก็บข้าวของก่อนจะเดินออกจากแผนก

ผมไม่วายหันไปมองไอ้คิงกับไอ้เอื้อที่นั่งหันหลังอยู่โต๊ะใครโต๊ะมันด้วยความกังวลนิด ๆ หวังว่าพวกมันคงทำงานกันได้แบบสงบ ๆ ไม่ตีกันตายหายไปก่อนงานจะเสร็จนะ

“ปกติพี่เจตอยู่ทำโอปออยไหมครับ” ไม้ถามผมระหว่างที่อยู่ในลิฟต์กันตามลำพัง

พอยื่นเทียบกันแบบนี้หัวผมสูงแค่แถว ๆ จมูกมันเอง ตอนเด็กผมก็กินนมเยอะอยู่นะ ทำไมไม่สูงแบบนี้บ้างวะ เพื่อจะมีสาวมาเหลียวบ้าง

“แล้วแต่ช่วง ช่วงไหนงานเร่งก็นอนค้างเลย แต่อันนี้นาน ๆ ที่ ส่วนใหญ่ถ้าอยู่ทำก็กลับราว ๆ นี้แหละ ดึกสุดก็สี่ห้าทุ่ม”

“แล้วกลับดึกแบบนี้ไม่กลัวเหรอครับ” มันถามต่อ

ผมหัวเราะในขณะที่พวกเราก้าวออกจากลิฟต์เดินไปยังลานจอดรถ

“กลัวอะไร ไฟทางก็มี กลับดึก ๆ สิตี รถโฉบถึงบ้านไว ไม่ต้องประสาทดกกับรถติด อีกอย่าง พี่เป็นผู้ชาย ใครจะมาทำอะไรวะ”

“เป็นผู้ชายก็เชื่อว่าจะไม่อันตรายนะครับ ใจสมัยนี้มันไม่เลือกหรอก” เสียงทุ้ม ๆ นั่นดูจริงจังขึ้นมาจนผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กที่กำลังโดนคุณครูดุ แม้แต่หน้ามันก็ดูซีเรียสขึ้นจนผมนึกแปลกใจ

หรือผมเปลอเดินเหยียบเท้ามันวะ ก็ไม่นี่หว่า แล้วทำไมมันทำหน้าแบบนี้วะ หรือผมพูดอะไรผิดไป

“วันหลังถ้ากลับดึกขนาดนั้น ผมว่าอยู่ค้างออฟฟิศเลยดีกว่า ตรงทางเข้าคอนโดพีมันมีตนะครับ อันตราย” น้องมันพูดต่อ

ผมเออออกไป แม้ในใจจะคิดตรงข้าม

คือออฟฟิศมันอาจจะไม่มี แต่ห้องกูไม่มีแน่ ๆ ใจ มึงจะให้กูอยู่กับผีหรือ พี่ยังไม่อยากซื้อคอนโดจนผมร่วงหมดหัวนะเว้ย!

...

“พี่เจตครับ” ไอ้ไม่เรียกผมหลังจากขับรถเจียบ ๆ อยู่พักหนึ่ง “ว่า?”

“ศุภร์นี่ผมจะขอลาครึ่งวันเช้านะครับ พอดีอาจารย์เรียกพบผมแจ้งพี่บาสแล้ว พี่เขาบอกให้มาบอกพี่เจตด้วย”

“เออ ได้ ๆ แล้วไม่ลาทั้งวันไปเลยอะ จะไป ๆ กลับ ๆ ทำไม”

“ไม่เป็นไรครับ ผมอยากมาทำงานมากกว่า” มันตอบยิ้ม ๆ ทำเอาผมนึกหมั่นไส้อยู่ในใจ

คนมีความรักนี่แม่งเวอร์จริง ๆ เห็นหน้าไอ้เอ๋อ້น้อยลงนิดหน่อยไม่ได้เลยนะมึง

“ตามใจ อยากมาทำงานก็มา เราจะอยากแค่ช่วงแรกนี่แหละ ไม้ เดี่ยวพอเรียนจบออกมาทำงานจริง ๆ ก็ไม่เป็นแบบนี้แล้ว” ผมพูดแบบคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน แรก ๆ ก็ตื่นตื่นนี่แหละครับ ได้ทำงานหาเงินด้วยตัวเอง พอผ่านไปสักสัปดาห์หนึ่งก็เริ่มอยากจะนอนงို ๆ อยู่บ้านแล้ว

แต่ไม่ทำงานก็ไม่มีเงิน ชีวิตมันก็น่าอดสูแบบนี้แหละ ยกเว้นว่าคุณจะเป็นลูกเศรษฐีนะ

“ถ้าที่ทำงานมีอะไรน่าสนใจ คนก็อยากจะมาทำงานนะครับ ผมว่า” มันอมยิ้มพลางหันมามองหน้าผม

ไอ้เด็กนี่มันร้ายนัก ชอบพูดให้คนอื่นจินตนาการไปเรื่อย นี่ถ้ามันไปพูดแบบนี้ใส่พวกสาว ๆ ที่บริษัทคงหน้าแดงกันไปเป็นแถว

“เชิญเลยครับน้อง สำหรับพี่สนใจอย่างเดียวก็คือเงินเดือนเท่านั้นแหละ”

“ฮ่า ๆ ๆ”

พอได้พูดคุยกันบรรยากาศก็ตึงแปลก ๆ ตอนแรกก็มลายไป เพราะรถไม่ติดเลยใช้เวลาไม่นานก็มาถึงหน้าคอนโดผม ไม่นานรถเข้าไปส่งผมที่ด้านหน้าตึก ผมบอกলামันแล้วเปิดประตูลงจากรถ ตอนที่กำลังจะปิดประตุน้ำมันก็เรียกผม

“พี่เจตครับ”

“ว่า?”

“พุงนี่เจ็ดโมงเหมือนเดิมนะครับ”

“รู้แล้ว ก็เห็นมาตรงเวลาทุกวัน ไปนะ”

“เดี๋ยวครับ” มันรั้งผมไว้อีกรอบ

ผมยืนรอฟังว่ามันจะพูดอะไร แต่แล้วก็เลิกคิ้วนิด ๆ เมื่อมันส่งยิ้มมาให้แล้วพูดขึ้น

“ฝันดีนะครับพี่เจต”

“เออ ๆ ชอบใจมาก” ผมปิดประตุน้ำมันขับรถออกไป ก่อนจะหันหลังเดินขึ้นตึก

อยู่กับไอ้ไม่มาส์ปดาร์กกว่า ๆ ผมก็คิดว่ามันเป็นเด็กที่สุภาพ แบบไม่ได้ตั้งใจสร้างภาพให้ดูดี คือถ้าคนเราสร้างภาพมันก็ต้องมี หลุด ๆ กันบ้าง แต่สีหน้าแววตาของไอ้ไม่มันดูจริงจัง แล้วก็เป็นคน มีน้ำใจด้วย ดีกว่าคนอื่น ๆ ในบริษัทที่มาจีบเพื่อนผมซะอีก

ถ้าคะแนนเต็มร้อย ผมก็ให้มันเจ็ดสิบแล้ว เหลืออีกสามสิบ ต้องรอดูว่ามันจะดูแลไอ้เอ้อได้ดีแค่ไหน แต่ถ้าดูจากที่มันทำกับผม ก็คงสบายใจหายห่วง

ว่าแต่...ผมขมวดคิ้ว นึกถึงประโยคสุดท้ายที่คุยกันเมื่อครู่ด้วยความสงสัย

ปกติเขาบอกฝันดีกับเพื่อนของคนของตัวเองชอบกันไหมวะ...

พระเอกเขาไม่ได้เป็นกันแบบนี้

เช้าวันต่อมา ผมแต่งตัวออกจากบ้านไปทำงานด้วยความ
ลึนระทึก เมื่อคืนทั้งไอ้เอื้อไว้กับไอ้คิงสองต่อสอง ไม่รู้ตกลงอยู่รวม
กันแบบสันติหรือตีกันตายคาออฟฟิศไปแล้ว เลยอยากรีบไปดูให้
แน่ใจ ผมเดินออกจากห้องโถงกลางของคอนโดตรงไปยังด้านข้างตึก
ที่เป็นลานจอดรถ BMW สีดำสนิทยังจอดรออยู่ตรงนั้นเหมือนเช่น
ทุกวัน

“สวัสดีครับพี่เจต” ไอ้ไม่พูดขึ้นเมื่อผมเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง
ตรงที่นั่งข้างคนขับ รอยยิ้มสุขภาพเรียบร้อยเหมือนชุดนักศึกษาที่มัน
สวมแบบถูกระเบียบเบีะ ๆ ทุกวัน ทำเอาผมอดทึ่งกับภาพลักษณ์ที่
ดูเพอร์เฟกต์ของมันไม่ได้

“เนกไทนี่ไม่ต้องใส่ทุกวันก็ได้มั้ง” ผมกลัวว่าน้องมันจะอึดอัด
ความจริงบริษัทผมไม่เคร่งเรื่องการแต่งกายอะไรขนาดนั้น แต่ไม่สวม
เสื้อยืดเน่า ๆ กับกางเกงบ็อกเซอร์มาทำงานก็พอแล้ว

“ผมชินนะครับ ออกมาข้างนอกมหา'ลัยก็อยากให้ดูเรียบร้อย

หน่อย” น้องมันตอบ

ผมยิ้มแห้ง นึกถึงสมัยที่ตัวเองเรียนมหาวิทยาลัย หลังรับน้องจบ นอกจากวันสอบแล้วเนกไทผมไม่เคยผูก เสื้อไม่เคยรัด บางวันไม่ได้สวมเข็มขัดอีกต่างหาก ถ้าเทียบกับลูกคุณชายของไอ้ไม้ ผมก็เหมือนเด็กแว้นดี ๆ นี่เอง

แต่มันก็เรื่องปกติประวะ เด็กหอที่ไหนเขาก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ แค่ลากตัวเองให้ลุกจากเตียงไปเรียนยังยาก นับประสาอะไรกับเรื่องแต่งตัว ไอ้ไม้ลืมหืมตาไม่ไหว

ผมปล่อยให้เรื่องแต่งตัวของน้องมันแล้วชวนพูดคุย สัพเพเหระไปเรื่อยจนกระทั่งถึงออฟฟิศ ผมสแกนบัตรเข้างาน รับของฝากจากคนอื่นไปส่งให้ไอ้สองคนนั้นเหมือนทุกวัน ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเดินเข้าไปในห้องแผนกแล้วพบว่าโต๊ะของเพื่อนทั้งสองยังคงเรียบร้อยดี ไม่มีรอยเลือดหรือร่องรอยการฆาตกรรมใด ๆ เกิดขึ้นในห้อง

“มีคนฝากของมาให้พี่เอื้อกับพี่คิงทุกวันเลยนะครับ” ไอ้ไม้พูดเมื่อเห็นผมเอาของไปวางที่โต๊ะทำงานพวกมัน เช้านี้ของไอ้เอื้อเป็นอเมริกาโนจากพี่ป๋องเจ้าเก่าที่ยังดีไม่เลิกละ ส่วนของไอ้คิงเป็นเค้กช็อกโกแลตหน้านิ่มจากน้องฟ้าใสแผนกการตลาด

ใจจริงก็อยากจะบอกพวกนั้นไปว่าฝากมาให้ก็เท่านั้น พวกเพื่อนผมมันไม่เล่นกับคนในออฟฟิศหรอก แต่ผมถือคิดว่าเรื่องของชาวบ้านก็ให้เขาจัดการกันเอง เดี่ยวพูดไปแล้วจะมาหาว่าผมเสือก

“ใช่ ไอ้สองคนนี่มันเสน่ห์แรง คนชอบเยอะเยอะ แต่พวกมันเคยบอกว่าจะไม่คบกับคนที่ออฟฟิศเดียวกัน เอาของมาให้เท่าไรก็ไม่มีความหมายหรอก” ผมตอบเสียงเรียบ ใจหนึ่งก็นึกสงสารอยู่เหมือนกัน มันเปลืองเงินโดยสูญเปล่าไป แต่ผมเคยโดนพี่คนหนึ่งที่มา

จิบไอ้เอื้อพูดทำนองว่าอย่ายุ่งอะไรประมาณนั้น ถึงพี่แกจะลาออกแล้ว แต่เหตุการณ์นั้นทำให้ผมเข็ด เลยไม่อยากบอกใครอีก

“ทำไมล่ะครับ?” ไอ้ไม้ถาม

ผมทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้พลังเปิดคอมพิวเตอร์ตัวเองแล้วตอบไป

“เพราะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวมันควรจะแยกกันไง อย่างไอ้คิงมันยังไม่ได้คิดจะคบใครจริงจัง เตี้ยวเล็กกันแล้วจะมามีปัญหากันในออฟฟิศซะเปล่าๆ ส่วนไอ้เอื้อก็คล้ายๆ กันตรงที่ไม่อยากมีปัญหาเวลาทะเลาะหรือเล็กกัน แล้วก็ยังไม่ถูกใจใครด้วยมั้ง” ผมพูดยาวเหยียด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าไอ้ไม้ก็คนในออฟฟิศนี่หว่า

“แต่...แต่ถ้าเป็นพวกเด็กฝึกงานมันก็คงโอเคมั้ง ยังไงก็ไม่ได้อยู่ถาวร” ผมรีบพูดต่อท้ายเพราะกลัวน้องมันจะใจเสีย

“แล้วพี่เจตล่ะครับ” มันถาม

ผมขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งแล้วตอบไป

“ไม่รู้ดี ถ้าเกิดชอบก็คือชอบปะ เรื่องแบบนี้มันบังคับกันไม่ได้ไง พี่เจยๆ อะ หรือเราว่าพี่คิงน้อยไปปะ”

“ไม่เลยครับ อย่างที่พี่เจตว่า ถ้าชอบก็คือชอบ มันบังคับกันไม่ได้” ไอ้ไม้ดูจะถูกอกถูกใจคำตอบของผมถึงได้ยิ้มชะตาหยิขนาดนั้น ท่าทางมันคงจะรู้สึกมีความหวังขึ้น

เอาเป็นว่าผมจะเอาใจช่วยให้มันจิบไอ้เอื้อติดก่อนฝึกงานจบก็แล้วกัน ถึงไอ้เอื้อมันจะเรื่องมากไปหน่อย แต่ไม่มันตีขนาดนี้ ไอ้เอื้อก็น่าจะสนใจบ้างแหละ

พูดตามตรง อยู่ด้วยกันมาสัปดาห์กว่าๆ นอกจากหน้าตามันที่หล่อเกินไปแล้ว ผมก็ยังมองไม่เห็นข้อเสียของไอ้ไม้เลยสักอย่าง คนอะไรมันจะไม่มีที่ตีขนาดนี้วะ มันควรจะมียข้อเสียบ้าง จะได้ว่ารู้ว่าเออ มึงยังเป็นคนธรรมดาอยู่นะ ไม่ใช่พระอรหันต์ อย่างเช่นไอ้คิง

ที่ปากหมา ไข่เอื้อก็มนุษย์สัมพันธ์ติดลบั้ง แต่กับไข่ไม้ผมยังไม่รู้
จริง ๆ ว่าชื่อเสียงของมันคืออะไร

ดีเกินไปนี่เรียกว่าเป็นชื่อเสียงได้ไหม

“วันนี้มีเค้กช็อกโกแลตเหรอ เออดี อยากแดกไรหวาน ๆ อยู่
พอดี” เสียงไข่คิงดังขึ้นชัดจังหะความคิดผม มันเดินเข้ามาในห้อง
ตรงไปคว่ำกล่องขนมบนโต๊ะที่ผมวางไว้ให้โดยไม่คิดจะแฉะทักทาย
เพื่อนฝูง ผมเลยเดินเข้าไปดึงช้อนกับกล่องเค้กมาจากมือมันแล้ว
จ้วงเค้กมากินก่อนเปิดประเด็น

“เป็นไง? เมื่อคืนอยู่กันดีไหม”

“อยู่อะไร”

“กับไข่เอื้อไง มึงไม่ได้ไปกวนตีนอะไรมันใช่ปะ”

“อ้อออ” มันลากเสียงยาว เป็นจังหวะเดียวกับที่ถูกพาดพิง
เดินเข้ามาในห้อง ไข่คิงยกยิ้มมุมปากแล้วพูดเสียงดัง

“ดีสิ เมื่อคืนอยู่กันดีมาก ใช่ปะวะเอื้อ” มันถามคนที่กำลังวาง
กระเป๋าลงบนโต๊ะ

ผมเห็นมือที่กำลังจะดึงเก้าอี้มานั่งของไข่เอื้อชะงักไปเล็ก
น้อย แต่สุดท้ายก็ตอบเสียงเรียบ ๆ

“ก็คงจั้น”

ไข่คิงหัวเราะหึ ๆ พลังแย่งเค้กช็อกโกแลตไปจากมือผม
แล้วตักเข้าปากอย่างอารมณ์ดี ผมก่อกตามองพวกมันสลับกันแล้ว
ถอนหายใจ

ดีในที่นี้น่าจะเป็นดีกับผีเสียมากกว่า เมื่อโรมันจะเลิกตีกัน
สักที รู้ไหมว่าเป็นคนกลางแบบผมมันเหนื่อยนะ

ผมเดินกลับมา นั่งทำงานที่โต๊ะ จนกระทั่งเก้าโมงกว่า พี่มิ่งคล
เจ้าของโต๊ะข้าง ๆ ผมก็เดินซิวเข้ามาในแผนก ผมเหล่มองหน้าตา

ขึ้นบานของพี่แกแล้วนี่ก็อยากจะกลอกตาเป็นรูปเลขแปดขึ้นมาทันที
“อ้าว พี่มึงคลหดดีครับ ผมนี่กว่าพี่จะไม่มาทำงานแล้วนะ
เนี่ย” นี่ไม่ใช่เสียงของผม แต่เป็นเสียงไอ้คิงที่ตะโกนขึ้นมา มันทำ
เป็นหัวเราะซ้ำ ๆ แต่ผมเห็นว่าแวตตามันดูไม่ซ้ำเท่าไรนัก

“ไม่มาได้ไง ลาตั้งสองวันแล้ว เจต ได้ข่าวว่าทำงานแทนพี่
เหรอ ขอใบใจมากนะ พอดีหมาพี่ป่วยกะทันหันอะ วุ่นวายมาก ไม่มี
เวลาเช็กโทรศัพท์เลย กว่าจะได้ออกจากโรงพยาบาลก็เมื่อวานค่ำ ๆ
นุ่น” พี่แกตอบไอ้คิงพลางเดินมาตบไหล่ผม พูดด้วยน้ำเสียงขอโทษ
ขอโทษแบบเพก ๆ

“อ้อครับ หมาพี่ปลอดภัยก็ดีแล้ว” ผมตอบแทน ๆ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจอเรื่องแบบนี้ พี่มึงคลทำงานเก่งเป็นที่หนึ่ง
เดือน ๆ หนึ่งมาทำงานแทบนับวันได้ มีสารพัดข้ออ้างตั้งแต่ทะเลาะ
กับเมีย ลูกหาย แม่ยายเป็นลมชัก ล่าสุดหมาเข้าโรงพยาบาล

ดีครับ หมาป่วยแล้วหายหัวไม่รับสาย คงเฝ้าข้างกรงตลอด
ไม่มีเวลาเปิดเครื่อง รักหมาขนาดนั้นก็ลาออกไปอยู่กับหมาเถอะที่

ถามว่าลาขนาดนี้ทำไมบริษัทไม่ไล่ออกไปซะ พอดีพี่แกเป็น
ลูกพี่ลูกน้องประธานบริษัทไง เลยไม่มีใครอยากยุ่งด้วย แม้แต่พี่บาส
ที่เป็นหัวหน้าแท้ ๆ ก็ยังทำอะไรไม่ค่อยได้ อีกอย่าง ออฟฟิศผมถือ
คติอยู่กันแบบครอบครัว เลยไม่ค่อยอยากทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่

ครับ อยู่กันแบบครอบครัวกาสะลองกับช่องปีบน่ะ...

“มึงไม่พูดอีกแล้ว” เอื้อเดินมาหาแล้วพูดเบา ๆ ตอนที่ผมกำลัง
ถ่ายเอกสาร สีหน้าของมันดูเหมือนไม่พอใจที่ผมทำเฉย ไม่ไว้วาง
เรื่องที่พี่แกทำงาน นี่ยังไม่นับเรื่องที่พี่มึงคลกลับมาแล้วบ่นว่าพวก
ผมจัดโต๊ะให้ไอ้มันนั่งโดยพลการ ไม่ยอมถามความเห็นอีก สุดท้าย
ไอ้มันเลยได้ไปนั่งข้างพี่มึงคล เห็นบอกว่าให้มาอยู่ใกล้ ๆ มีอะไรจะได้

แนะนำน้องมัน (แนะนำอะไรละ จะหาเรื่องใช้งานเด็กละไม่ว่า) ส่วนผมก็ย้ายไปนั่งข้างไอ้เอื้อแทน

“ก็เขาเป็นญาติเจ้าของบริษัท จะให้กูทำยังไง ยังไม่อยากตงงานนะเว้ย” ผมตอบไปตามตรง ผมเองก็ไม่ชอบถูกเอาเปรียบแต่ในชีวิตจริงก็ต้องยอมรับว่ามีบางคนที่ได้เปรียบมากกว่าเรา และเพื่อความอยู่รอด หากไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายก็จำใจต้องทนๆ ไป
ทำได้แค่อดทนนี่ผมเองก็รู้สึกแยเหมือนกันนะ

“หลายครั้งแล้วนะที่เป็นแบบนี้ มีอะไรก็มาโยนให้มึงทุกทีมึงไม่ใช้กระโถนนะเจต กูจะไปคุยให้รู้เรื่อง” มันทำท่าจะเดินไปหาพี่มงคล จนผมรีบคว้าแขนไอ้เอื้อไว้แทบไม่ทัน

“ไว้กูจะคุยกับพี่บาสให้ไปบอกพี่มงคลว่าอย่าทำแบบนี้อีก มึงใจเย็นๆ กูจัดการได้” ผมรีบพูด แวดตาไอ้เอื้อดูจะอ่อนลงนิดหน่อย มันพยักหน้าแล้วเดินกลับไปทีโต๊ะ ส่วนผมถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ชีวิตการทำงานบางทีมันก็น่าอดสูแบบนี้แหละ

วันนี้คือวันแรกในรอบสองสัปดาห์ที่ผมต้องเดินทางมาทำงานด้วยรถไฟฟ้า เพราะไอ้มัน้องรักต้องเข้าไปหาอาจารย์ในช่วงเช้า ผมผู้อาศัยใบอนุญาตมันมานานจึงต้องมายืนห้อยโหนราวรถไฟฟ้าที่อัดแน่นยิ่งกว่าปลาทูกระป๋องเหมือนเดิม

ผมนั่งรถหุๆ เบาะนุ่มๆ ไปกลับแบบไม่ต้องเสียพลังงานจนเกิดการติดความสบาย พอกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงอันโหดร้ายเลยอดรู้สึกห่อเหี่ยวขึ้นมาไม่ได้ เดี่ยวพอไอ้มันเลิกฝึกงานผมก็ต้องกลับมาโหนรถไฟฟ้าเหมือนเดิมอยู่ดี เผลอๆ ไม่ต้องรอให้ถึงตอนนั้นหรอก พอมันเริ่มตามจับไอ้เอื้อ ผมก็คงต้องพึ่งตัวเองเหมือนเดิมแล้ว ความสบายคือมายา ลำบากกายาสิของจริง

แล้วไอร์ถไฟฟ้านี้ก็เสือกมาขัดข้องวันนี้อีก เวิร์ธเฮีย!

...

“ใจเจต ไม่มีเด็กมาส่งวันเดียวมึงมาทำงานสายเลยเหรออ” คำพูดนี้จะเป็นของใครไปไม่ได้นอกจากไอ้คนปากเปราะแบบไอ้คิง มันหมุนแก้อ้อมมองผมที่หน้าบูดเหงื่อแตกซิกเพราะวิ่งมาแทบตาย แต่สุดท้ายก็ไม่ทันตอกบัตรอยู่ดี สายไปห้านาที เดือนหน้าผมโดนหักเงินตั้งยี่สิบบาทเลยนะ!

“รถไฟฟ้ามันเสียว๊าย!” ผมตอบพลางกระแทกกระป๋องลงบนโต๊ะตัวเองแบบแข็ง ๆ ไอ้เอ้อเลื่อนแก้วน้ำผลไม้มาให้ คงจะเป็นของใครสักคนที่แอบปลื้มมันแล้วเอามาวางบนโต๊ะ ผมดูหน้าอึ้ง ๆ เอามือกระพือคอเสื้อไล่ความร้อนไปด้วย

“เจต วันนี้้องไม่ไปไหน ทำไมเจไม่เห็นหน้า” เจ็ฝ้าย แม่ยก ไอ้ไม้ส่งเสียงแหลม ๆ คาคัดค้นผมที่กำลังเปิดคอมพิวเตอร์ทำงาน

“มันไปมหา'ลัยตอนเช้าเจี เดียวบายก็มาแล้ว”

“แล้วไป นึกว่าน้องไม้ป่วย ไม่งั้นนัดเราวันนี้ล้มเลยนะแก”

“ไม่หรรอก ตามเดิมนั้นแหละเจี”

เนื่องจากไอ้ไม้มาทำงานได้เกือบสองสัปดาห์แล้ว เหล่าพี่ ๆ มนุษย์ไอทีเลยคุยกันว่าจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับมันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งไม่ไกลจากออฟฟิศ ประจวบเหมาะกับวันนี้เป็นวันศุกร์สิ้นเดือน เงินเดือนเพิ่งออก มีเงินถลุงกันเต็มที่ไม่ต้องกั๊ก เรียกว่าพอได้เงินมาปั๊บก็พากันไปละลายให้หมดตั้งแต่วันแรกกันไปเลย

แล้วอิกยี่สิบแก้ววันที่เหลือก็กินบะหมี่ซองประทังชีวิตกันไป

ผมนั่งทำงานตัวเองไปเรื่อย ๆ พักกลางวันก็ลงไปกินข้าวแถวตึกออฟฟิศแล้วกลับขึ้นมานั่งดูเน็ตฟลิกซ์ต่อ พอใกล้ ๆ บายโมง ไอ้ไม้ในชุดนักศึกษาก็เดินเข้ามาในห้องแผนก ในมือหิ้วถุงใส่กล่อง

โดนัต์ยี่ห้อดังสองกล่องใหญ่ ๆ มาด้วย

“ผมซื้อขนมมาฝากครับ”

“กรี๊ด น้องไม้ของเจ้คนดีที่สุดเลยค่า!” เจ้ฝ้ายรีบลุกจากเก้าอี้ตรงไปหากกล่องโดนัต์ที่น้องมันวางเอาไว้บนโต๊ะส่วนกลาง เหล่ามนุษย์ไอทีที่ยังหลงเหลือกระเพาะสำหรับกินของหวานพากันเดินไปรวมเปิดกล่องออก ผมตาลูกวาวทันทีเมื่อชะโงกหน้าไปมองแล้วเห็นคริสป์ครีมรสออริจินัล เกลซ ของโปรดของตัวเองเรียงตัวอย่างสวยงามอยู่ในกล่องนั้น

“ผมจำได้ว่าพี่เจตชอบ ทานเยอะ ๆ เลยนะครับ” ะหว่างที่บรรดาเพื่อนร่วมงานกำลังรวมหีบของฟรี ไข่ไม้ก็เดินมากระซิบบอกผมพร้อมกับส่งยิ้มบาง ๆ ให้

ผมกะพริบตาปริบ ๆ ยืนงออยู่แป๊บหนึ่งก่อนจะร้องอ้อในใจเมื่อเข้าใจสิ่งที่มันจะสื่อ

ผมเคยบอกมันว่าชอบกินคริสป์ครีม วันนั้นมันเลยซื้อมาให้เท่ากับผมทำดีกับพี่แล้ว ฉะนั้นมีอะไรก็ช่วย ๆ กันหน่อยนะครับ

มันต้องหมายความว่าแบบนี้แน่นอน!

ผมหีบโดนัต์ขึ้นมา สายตาก็มองตามไข่ไม้ที่เดินไปหาไข่เอ๋อ มันติดงานด่วนอยู่ ไม่มีเวลาลุกไปหีบโดนัต์มากิน ไข่ไม้ก็เลยเดินไปเอาโดนัต์ใส่จานมาเสิร์ฟให้ แสดงความใส่ใจอย่างเต็มที่ ผมมองภาพนั้นพร้อมกัดโดนัต์เข้าปากคำโต ความหวานละมุนที่แผ่ชานอยู่ในปากทำให้ผมหลับตาพร้อมอย่างมีความสุข

ของหวานอีสเดอะเบสต์จริง ๆ ไหน ๆ ก็อุตส่าห์เอาของโปรดมาเช่นกันขนาดนี้แล้ว งั้นในงานเลี้ยงวันนี้ผมจะลองชงให้น้องมันสักตั้งก็แล้วกัน

เวลางานช่วงบ่ายผ่านไปเชื่องช้าเหมือนหอยทากเป็น
อัมพาต อาจเป็นเพราะใจผมไปอยู่ที่งานเลี้ยงตอนเย็นแล้วมั้ง กว่าจะผ่านไปแต่ละชั่วโมงเลยดูเหมือนโคตรนาน ท่าทางคนอื่นในแผนกก็คงคิดเหมือนกันกับผม เพราะพอถึงเวลาห้าโมงครึ่งบู๊ป คอมพิวเตอร์ในแผนกทุกเครื่องก็ปิดหมดเรียบร้อย

ถ้าไม่ใช่เรื่องงานเราก็สามัคคีกันแบบนี้แหละครับ

“เจอกันที่ร้าน ใครมีรถก็เอาคนไม่มีรถไปด้วยนะ” พี่บาสบอก
ไอ้ไม่เดินมาสะกิดแขนผมทันที “พี่เจตไปกับผมนะครับ”

“ได้ ๆ”

“น้องไม้ เจ็บขาติดรถไปด้วยนะคะ อยากมีผู้ชายหล่อ ๆ ขับรถ
มาให้นั่งบ้างอะ”

“ถ้าพี่เจตได้ยื่นนี่เคืองตายเลยนะครับ” ผมแซวเจตฝ่ายที่รีบปรี่
เข้ามาหาน้องมัน

เจตหันมามาค้อนปะหลับปะเหลือกใส่ผม แล้วดวงแขนไอ้ไม้
ที่ยื่นหัวเราะเบา ๆ ออกจากห้องไปทันที

พวกเรามาถึงร้านอาหารกันตอนหกโมงเย็น พี่บาสโทร.
มาจองห้องคาราโอเกะล่วงหน้าไว้แล้ว พอมาถึงต่างคนต่างสั่ง
อาหารเครื่องดื่มกันแบบไม่มียั้งราวกับลืมไปว่ามีอันนี้หารกันจ่าย
ไม่ได้มีใครมาเลี้ยง ผมจิ้ม ๆ เมนูที่อยากกินไปสองอย่าง แล้วยื่นสมุด
เมนูให้ไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ

“อยากกินไรสั่งเลย เต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจ” ผมบอกน้องมัน

ไอ้คิงที่นั่งข้างไอ้ไม้ชะโงกหน้ามามองผม พูดด้วยน้ำเสียงกวน
สันติน

“โหย มึงใจป้าวะเจต ทุกคนครับ มื้อนี้ไอ้เจตมันบอกจะเลี้ยง

ครับ!” ไอ้คิงตะโกนอย่างเบิกบาน

คนอื่นในแผนกให้ร้องเป่าปากรับทันที

“สุดยอดวะเจต นั่นพีไม่เกรงใจแล้วนะ”

“พีเจตขอบคุณนะค้า”

“เจี๊ยกแกนะเจต”

ดูเอาเถอะ แต่ละคนรักผมกันขนาดไหน

“เลี้ยงแน่ถ้าผมถูกรางวัลที่หนึ่งอะ แต่วันนี้ถ้าไม่อยากอยู่
ล้างจานก็ช่วยกันทำมาหากินก่อนนะครับ” ผมพูดติดตลก ก่อนจะ
หันไปส่งสายตาพิฆาตให้อีเพื่อนปากเปราะ แอบซูนีวกลางให้มัน
ไปที่ ไอ้คิงยังนั่งตีหน้าแบ้วไม่รู้เรื่อง ผมละอยากจะถีบมันจริง ๆ

นั่งเจี๊ยบ ๆ มันจะตายห่าหรือไง ดูอย่างไอ้เอ้อดิ ตั้งแต่เข้ามา
นั่งไม่เห็นมันพูดอะไรสักคำ

เอ่อ... อันนั้นก็เจี๊ยบเกินไปหน่อยแหละผมว่า

“จริง ๆ ผมจ่ายด้วยก็ได้นะครับ เกรงใจพวกพี ๆ” ไอ้ไม่พูด
เบา ๆ ตอนที่พนักงานรับออร์เดอร์เสร็จแล้วเดินออกไปจากห้อง

“ไม่ต้องเลย พวกพีที่ตั้งใจจะเลี้ยงในฐานะที่เราเป็นสมาชิกใหม่
กินไปเฉย ๆ นั้นแหละ” ผมพูดอย่างจริงจัง ในฐานะรุ่นพี่ที่ทำงาน
หาเงินเองได้แล้ว เวลาต้องเลี้ยงเด็กฝึกงานพวกผมก็ไม่เคยคิดมาก
อะไร ยิ่งต้นเดือนแบบนี้ด้วย เลี้ยงสักมือสองมือชนหน้าแข่งคงไม่
ร่วง

แต่ดูจากปริมาณอาหารกับเหล้าเบียร์ที่สั่งกันไปวันนี้แล้ว
ก็อาจจะมึนงงกันบ้าง...

“ไม่ มึงแดกเบียร์แดกเหล้าได้ปะ” ไอ้คิงถามพลางส่งแก้วเบียร์
มาให้

น้องมันขอบคุณแล้วรับแก้วจากเพื่อนผมไปดื่ม ผมมองไอ้ไม่

ดื่มเบียร์อีก ๆ ไปครั้งแล้วแล้วก็ไม่รู้สึกแปลกใจเท่าไร อายุขนาดนี้แล้วจะดื่มก็เป็นเรื่องปกติ ผมก็ดื่มตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยเหมือนกัน

ไม่อยากจะไม้ แต่ในบรรดาพวกผมสามคน ไอ้เจตคนนี่คือแข็งที่สุด ผมไม่เคยเมา จะเหล้าจะเบียร์ยี่ห้อไหนก็ทำให้ผมเมาไม่ได้ อย่างมากก็แค่มีน ๆ ไอ้คิงยังคองแข็งไม่เท่าผมเลยด้วยซ้ำ ส่วนไอ้เอ๋อ มันเป็นสายจิบซิลซิลนาน ๆ ทีจะกินจนหมดสภาพ และด้วยความที่ผมคองแข็งที่สุด เลยต้องรับหน้าที่เป็นหน่วยเก็บกู้ซากตอนที่ไปดื่มกับคนอื่น หลัง ๆ ผมซัดซี้เกียจ เลยตัดปัญหาด้วยการไม่ไปแตกแวง

ประหยัดเงินด้วย ไม่ต้องมารีบซากไปส่งตามบ้านด้วย เอาเงินไปกินซานมโซ่มุกดีกว่า สบายใจกว่ากันเยอะ

หลังจากสวาปามทั้งข้าวและยอดข้าวกันไปได้พักหนึ่งก็เริ่มกรึม ๆ กันได้ที่แล้ว พี่บาสกับเจ็ฟ่ายลุกออกไปโซ้วสเตปกันที่หน้าห้อง พี่บาสวิญญานร็อกเกอร์เข้าสิง ทั้งร้องทั้งโยกหัวแทบหลุด มีเจ็ฟ่ายเต้นเลื้อย ๆ สายสะโพกอยู่ข้าง ๆ ผมนั่งหัวเราะ ยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายคลิปรุ่นพี่ที่เต้นกันแบบลึ้มอายุ กะว่าจะเอาไว้แบล็กเมลล์ซะหน่อย

ใช้งานผมหนักใช้ใหม่พี่บาส เดียวเจอฤทธิ์ไอ้เจตคนนี่แน่ ผมจะยัดใต้โต๊ะให้คนตัดคลิปไปไว้ในคลิปงานเลี้ยงสิ้นปีบริษัทให้ได้เลย คอยดู!

จบจากสองพี่ใหญ่ในแผนก็เป็นไอ้กัน โปรแกรมเมอร์ที่ออกไปแหกปากร้องเพลงอย่างเมามัน (มันก็เมาด้วยนั่นแหละ) จนผมอยากยกมือขึ้นมาอุดหู แต่ด้วยมารยาทแล้วก็ทำแบบนั้นไม่ได้ เลยต้องทน ๆ ไปแล้วรีบหาทางแย่งไม้ค้มาจากมันก่อนที่จะหุบไปซะก่อน

ผมมองซ้ายมองขวา ก่อนที่สายตาจะมาปะกับคนข้างตัว

“เฮ้ย ๆ วันนี้งานเลี้ยงต้อนรับไอ้ไม้ เจ้าของงานต้องโชว์เสียงหน่อยแล้วปะครับ” ผมตะโกนพลางรีบเดินไปแย่งไม้ค้ำจากมือไอ้กันที่ทำหน้าเหลอหลามาถือไว้

คนอื่นในแผนกส่งเสียงเชียร์กันอย่างลั่นหลาม ไม่แน่ใจว่าอยากฟังไอ้ไม้ร้องเพลงจริง ๆ หรือแค่อยากเอาชีวิตรอดจากเสียงไอ้กันกันแน่

“ผมร้องเพลงไม่เก่งนะครับ” น้องมันพูดแบบถ่อมตัวพร้อมกับยิ้มนิด ๆ เมื่อผมยื่นไม้ค้ำให้

“ร้องไปเหอะ ผ่านไอ้กันมาได้เสียงทุกคนก็เพราะหมดนั้นแหละ” ผมกระซิบ ไอ้ไม้จึงรับไม้ค้ำไปถือแล้วลุกขึ้นยืน พวกสาว ๆ ในแผนกส่งเสียงกรีดกราดต้อนรับอย่างคึกคัก ผมหยิบสมุดเพลงมาเปิด สะกิดแขนคนที่กำลังจะเดินออกไปหน้าห้อง

“เอาเพลงอะไร” ผมถาม

“ไม่บอกเธอ”

ผมขมวดคิ้วกับคำตอบของน้องมัน นึกในใจว่ากวนตีนกันปะเนี่ย ผมอุตส่าห์จะกดเพลงให้ แต่มันบอกว่าไม่บอกเนี่ยนะ แล้วเมื่อก็มันเรียกผมว่าเธอเหวอ ลามปามไปปะ เดี่ยวกูติดลบคะแนนซะเลยดีไหม

“ไม่บอกแล้วที่จะกดเพลงให้ได้ไงอะ”

เกิดเดดแอร์ไปชั่วขณะ ไอ้ไม้มองหน้าผม สีหน้ามันเหมือนคนกำลังพยายามกลั้นขำสุดความสามารถ ขนาดไอ้เอื้อที่นั่งเงียบมานานยังหันมามอง ผมนั่งงออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหน้าแตกดังพลั้งเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะลั่นของไอ้คิง

“ไอ้เจต ไอ้ควาย นั้นมันชื่อเพลง ฮ่า ๆ ๆ”

ผมหน้าม่าน อายจนนี่ก็อยากเอาหัวจุ่มถึงน้ำแข็งใกล้ ๆ แต่

เพราะอยู่ต่อหน้าไอ้ไม้ที่เป็นรุ่นน้องผมจึงตีหน้านิ่ง พยายามคีปकुล
สุดความสามารถ ก็ว่าอยู่ว่าไอ้ไม้มันไม่น่ากวตืนกัน ใครจะไปรู้ว่า
นั่นชื่อเพลงวะ ผมไม่ค่อยได้ฟังเพลงไง ไม่รู้ไม่ใช่ความผิดไฉน!

ผมก้มหน้าก้มตาเปิดหารหัสเพลงในสมุดแล้วกรี๊ดมิต ไม่ยอม
มองหน้าคนรอบข้างขณะที่ไอ้ไม้เดินออกไปหน้าห้อง ไอ้คิงขยับมา
นั่งข้าง ๆ ผม มันขำจนน้ำตาไหล ขนาดไอ้เอ้อยังยิ้มล้อผมเลย

ไอ้พวกเพื่อนเลวเอ๊ย!

เสียงดนตรีดังขึ้น ไอ้ไม้ยืนส่งยิ้มหล่อ ๆ ก่อนจะเริ่มร้องเพลง
เสียงทุ้มนุ่มของมันทำเอาสาว ๆ ในห้องร้องกรี๊ดกันถ้วนหน้า ส่วน
ผมอ้าปากค้าง

ไหนเมื่อกี้มันบอกว่าร้องเพลงไม่เก่งไง! ถ้าแบบนี้ร้องเพลง
ไม่เก่ง คนอื่นคงเรียกว่าหอนได้แล้วมัง

ผมนั่งทำคางมองไอ้คนที่ได้ขึ้นหล่อ (อีกแล้ว) ด้วยความแข็ง
หน้าหล่อ ตัวสูง ฐานะดี มีรถขับ เรียนเก่ง ทำงานเนียบ สุภาพ ทั้ง
ยังร้องเพลงเพราะ...

มีอะไรที่มึงยังทำไม่ได้อีกไหม พระเจ้าจะล่าเอียงเกินไปแล้ว

อยากขยับเข้าไปใกล้เธอ

อยากรู้จักตั้งแต่ได้เจอ

ใจฉันสั่นเมื่อได้ยินเสียงเธอ

ตั้งแต่วันแรกเจอ ก็เปลอเอาไปคิดละเมอ

พอนั่งฟังไปเรื่อย ๆ ผมก็รู้สึกคุ้น ๆ ขึ้นมา ผมเคยได้ยินเพลง
นี้ แค่ไม่รู้ชื่อเพลงเฉย ๆ ยิ่งฟังเนื้อเพลงผมก็ยิ่งสะกิดใจ

นี่มันเพลงแอบรักชัด ๆ ไม้ังใจเลือกเพลงนี้เพราะมีจุดประสงค์

อยากจะร้องให้ใครฟังแน่ ๆ ยิ่งเห็นมันมองมาทางที่พวกผมนั่งอยู่ผมก็ยิ่งแน่ใจ

แต่บอกตอนนี้ไม่รู้จะเร็วไปหรือไม่
ก็ยังไม่รู้ว่าเธอคิดเช่นไร
ถ้าบอกคำนั้นแล้วเธอตอบมาว่าไม่ใช่
ถ้าเป็นแบบนี้เธอคงจะเดินหนีไป¹

นั่นไง มันมองมาทางนี้อีกแล้ว ส่วนไอ้เพื่อนผมก็นั่งเงยบ
กินเบียร์ไม่รู้เรื่องรูปร่าง สงสารไอ้ไม่เหมือนกันที่อุตส่าห์ร้องเพลงให้
แต่ไอ้เอื้อก็ยังไม่รู้เรื่อง ดูท่าตอนนี้มันคงไม่รู้แน่ ๆ ว่าไอ้ไม่แอบชอบ
มันอยู่ แต่ผมรู้ เพราะผมเป็นคนช่างสังเกต ไอ้เจตแฟนพันธุ์แท้โค่นัน
ซะอย่าง ไม่มีอะไรรอดหูรอดตาผมไปได้หรอก

เมื่อไรไอ้เอื้อมันจะรู้ตัววะ สงสารน้องมันจริง ๆ

“มีงน่าจะไปสมัครเป็นดารานักร้องมากกว่ามาเป็นกราฟิกนะ”
ไอ้คิงทักเมื่อไอ้ไม่เดินกลับมาที่นั่งที่โต๊ะ

น้องมันหัวเราะพลาญยกแก้วเบียร์มาจิบ

“อย่าเลยครับ ผมอยู่เงียบ ๆ แบบนี้ดีแล้ว”

“ไหนบอกร้องเพลงไม่เก่งไงวะ โทหกกันนี่” ผมท้วงมันทันที
ดวงตาของไอ้ไม่ดูแวววาวขึ้น ทำทางมันจะเริ่มกริ่มหน้อย ๆ แล้วมั้ง

“ชอบเหวอครับ”

“ชอบดี เราช้องเพราะอะ ไช้ปะเอื้อ ไม้มันร้องเพลงเพราะ
ไช้ปะ ๆ”

¹ เพลง “ไม่บอกเธอ” ศิลปิน Bedroom Audio

“เพราะดี” ไข่เอื้อตอบสั้น ๆ

น้องมันยิ้มหน้าบานแล้วยกแก้วกระดกเบียร์เข้าปากไปอีกครั้ง
ผมมองไข่ไม้ที่กำลังชนแก้วกับไข่คิงซุบชิบอะไรบางอย่างกัน
ผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก ดีใจแทนน้องมัน นี่ไข่เอื้อมันชมออก
จากปากเองเลยนะ ถ้ามันเฉย ๆ คงแค่พยักหน้าตามมารยาทไปแล้ว
แปลว่าต้องชื่นชมจริง ๆ ถึงได้ยอมออกปากแบบนี้

พีดีใจด้วยจริง ๆ น้องเอ๊ย

ยิ่งดีก็บรรยายากาศก็ยิ่งคึกคัก คนอื่นในแผนกผลัดกันออกไป
เดินไปร้องกันอย่างสุดเหวี่ยง ตอนทำงานแผนกผมค่อนข้างเครียด
มาก พอได้ออกมาปลดปล่อยที่ก็จัดหนักจัดเต็มชนิดลืมหืมทางกลับ
บ้าน ผมก็ออกไปเป็นแบ็กอัปให้ชาวบ้านอยู่หลายเพลง ทั้งร้อง
ทั้งเต้นจนคอแห้งเสียงหาย พอเดินกลับมา นั่งอีกทีก็พบว่าไข่เอื้อนั่ง
โงนแง่น แต่มือยังกรอกเหล้ากรอกเบียร์เข้าปากไม่หยุด ดูทรงแล้ว
อีกไม่นานมันน่าจะพับตามประสาคนคออ่อนสุดในกลุ่ม ไข่คิงยังดู
ซิลซิล ส่วนไข่ไม้ก็ยังนั่งตัวตรงอยู่ แค่ว่าดูจะวิบวับกว่าปกติตอนที่
มองผม ขนลุกแปลก ๆ แะะ สงสัยแอร์มันเย็นไป

ผมรินเบียร์ใส่แก้วตัวเองพลางครุ่นคิด ถ้าเป็นไปได้ตามสูตรแบบ
ที่เห็นบ่อย ๆ ในนิยาย เดี่ยวพอไข่เอื้อมันเมาหลับ ไข่ไม้ก็จะรับอาสา
ไปส่งที่บ้านให้ด้วยเหตุผลที่ว่าเอื้อมันคงขับรถกลับเองไม่ได้ตาม
ประสาสุภาพบุรุษ

ไข่เรื่องคิด วิเคราะห์ แยกแยะนะ ของถนัดผมอยู่แล้ว จะให้
เสียชื่อแฟนพันธุ์แท้โคนันที่ดูมาตั้งแต่ประถมได้ยังไง ผมมั่นใจ
มากกว่าไม่มันจะต้องคว้าโอกาสนี้เพื่อทำคะแนนใกล้ชิดกับไข่เอื้อ
และผมในฐานะรุ่นพี่ที่ดีก็จะไม่ทำตัวเป็นภาระน้องมัน เดี่ยวโบก
แท็กซี่กลับบ้านโดเอา เปลืองเงินนิดหน่อยก็ช่างมัน ต้นเดือนผมยัง

รวบอยู่

มันต้องเป็นแบบนี้แน่ ๆ ไอ้เจตคองเฟิร์ม!

แล้วหนึ่งชั่วโมงต่อมา ผมก็ได้รู้ว่าผมคิดผิด

“พีเจตตครบบบ” เสียงทุ้ม ๆ ยานคางเรียกชื่อผม

ผมมองรูน้องที่นั่งโงนเงนตาปริบ แต่มีอยังเสือกยื่นแก้ว เบียร์มาพยายามจะชนแก้วผมด้วยความละหើยใจ

เรียกชื่อกูชะเสียงยานคางเซียว มองมาจากดาวอังคารยังรู้เลยว่าเมาแล้ว มึงทำตัวเป็นพระเอกหน่อยดิเฮ้ย เมาแบบนี้ได้วะ!

ผมเหลียวมองรอบ ๆ ตัว เพื่อนร่วมแผนกทยอยกันเป็นซากไปทีละคนสองคน ไม่เว้นแม้แต่ไอ้เอื้อ มันนอนนิ่งหลับไปเป็นลิบนานทีแล้ว ข้างตัวผมเหลือแค่ไอ้คิงเท่านั้นที่ยังพอจะมีสติอยู่

ผมยกมือขึ้นกุมขมับ จะเอาไงดีวะเนี่ย

“พีเจตต ชนแก้วกันหน่อยยยครบบบ”

“เลิกกินได้แล้ว เมาแล้วเนี่ย” ผมแย่งแก้วออกจากมือไอ้ไม้ ก่อนที่มันจะทำทรดโซฟา ไอ้ไม้มองผมตาเยิ้ม ผมสะดุ้งเมื่อมันเอนหัวมาชนไหล่ พึมพำอะไรสักอย่าง ก่อนที่ท่อนแขนหนาจะพาดเอวผมหมับ

เกาะเป็นลูกหมีโคอาลาเซียว มันคิดว่าผมเป็นแม่หรือไงเนี่ย

“ลูกมึงไม่ไหวแล้วมั้ง” ไอ้คิงทักขึ้นพลางสะบัดหัวตัวเองเรียกสติไปด้วย

“เออติ เอาไงดีวะ ไอ้เอื้อก็หลับอีก จะกลับกันยังไง” ผมพูดพลางแกะมือไอ้ไม้ออกจากเอวไปด้วย ไอ้นี้ก็มือเหนียวจริง ติดกาบไว้เหรอ

“มึงเอาไอ้ไม้กลับบ้าน เดี่ยวกูไปส่งไอ้เอื้อ”

“แล้วรถมันอะ?”

“จะทำได้ ก็ต้องจอดทิ้งไว้ที่นี่ แล้วค่อยให้มันมาเอารถ
พร้อมกุญแจนี้ พวกกุญแจโบกแท็กซี่กลับเหมือนกัน ไม่อยากเจอด่าน”
“แล้วรถไถ้ไม่อะ”

“มึงก็ขับกลับไปดิ มึงขับรถเป็นนี่” มันตอบ

ผมตาเหลือก ขอโทษนะ นั่น BMW เลยนะเว้ย ผมไปเซิร์ชราคา
มาแล้ว คันที่มันขับเหยียบสามล้านเลยนะ เกิดผมเอาไปไถอะไรเข้า
จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าซ่อม!

“แยกย้าย วันจันทร์เจอกัน” ไถ้คงไม่สนใจผมที่ยังนั่งมีนอยู่
ลุกไปดึงไถ้เอื้อให้ยื่นขึ้นพร้อมเอาแขนมันมาพาดคอตัวเอง บอกลา
คนอื่นในแผนกแล้วออกจากห้องไป

ผมมองตามหลังเพื่อนไป ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อนึกถึง
ปัญหาอีกอย่างขึ้นมาได้

ผมรู้ว่าไถ้ไม่มันพักอยู่คอนโดฝั่งตรงข้ามกับคอนโดผม แต่
ปัญหาคือผมไม่รู้ว่ามันพักอยู่ตึกไหน ชั้นไหน ห้องไหน

ผมหน้าเครียด มองไถ้ภาคินผู้เปลี่ยนชื่อเป็นภาระชั่วคราว
ที่พับหัวอยู่บนไหล่ผม เส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบๆ รู้สึกเหมือนความ
ดันจะขึ้นกะทันหัน

เขาไม่รู้เรื่อง ตัวก็ใหญ่ฉิบหาย แล้วจะเอามันกลับบ้านยังไง
วะเนี่ย